

PERRY RHODAN

186

Kurt Brand

RAJSKÁ PLANETA LOVELY

Přeložila Anna Štorkánová

1.

Cuduh byl na lovu. Celé hodiny stál na pokraji lesa a díval se na pestře zbarvenou rovinu, která se táhla až k horizontu. Tady se zdržovali kelbasové, a pokud musel lovit, stali se jeho nepřáteli.

Hlad jej zase vyžíval na lov a úplně jej změnil. Zatemnil jeho smysly tak, že viděl, slyšel a cítil jen to, co jako predátor musel. Necítil bolest a vůbec mu nevadilo stát celé hodiny bez hnutí a čekat na kelbasy.

Neslyšel, jak horký vítr zpívá v korunách stromů, neviděl, jak ohýbá stvolý, necítil vůni milionů květů.

Slunce postupovalo po modrém nebi a cuduh se měnil. Tam, kde na něj dopadal stín, byl tmavý, místa ozářená sluncem byla světlá. Změnila se i barva jeho očí. Tímto způsobem nemohl být viděn ani za světla, ani ve stínu.

Všichni kelbasové věděli, že je na lovu. Pohybovali se na planině a cuduh si mezi nimi vždycky našel oběť. Stál a čekal. Stejně jako byl on nucen lovit, kelbasové museli hledat plody orgeje, které rostly jen tady. V orgejích je velké množství tintoru a tintor je jediná tekutina, kterou mohou kelbasové přijímat. Kdyby se napili vody, zemřeli by.

Na planině se objevil kelbas. Větril na všechny strany a váhavě šel dál. Orgeje jej přitahovaly jako magnet a cuduh čekal. Kelbas sáhl po ovoci, které viselo nejniž, a pil. Tintorová šťáva se rozstříkla na všechny strany, ale nejvíc jí stejně zachytil kelbas. Ovoce splasklo, kelbas je odhodil a nejspíš sáhl po dalším. Pomalu se na něm začal projevovat opojný účinek nápoje.

Cuduh skočil. Prolétl vzduchem jako střela, svou vahou strhl nic netušícího kelbase k zemi a už při nárazu se přísál. Chlopně pěti jeho vakuových ústrojí, které byly napojené na kanyly, se otevřely a kanyly se na více než třiceti místech zabodly do tepen kelbase.

Krev byla pod tlakem, přes kanyly, nasávána do vakuového ústrojí.

Kelbas přestal dýchat, pak zavřel oči a hlava mu bezvládně klesla na stranu. Pět cuduhových vaků bylo naplněno, chlopně se zavřely a zabránily zpětnému úniku krve. Cuduh se oddělil od kelbase a zůstal stát vedle něj. Jeho lov úspěšně skončil. Ted' byl zase přítelem všech kelbasů.

Déle než jindy musel čekat, než kelbas zase otevře oči, uvidí jej a pochopí, co se stalo. V jeho pohledu nebyl strach, jen nekonečná únava. Mnohokrát se pokoušel vstát, a když se mu to konečně podařilo, třásl se slabostí a odpotácel se do lesa.

Cuduh se za ním díval, dokud nezmizel mezi stromy. Jeho mimikry zaniklo s koncem lovu a on už nebyl světlý, ačkoliv stál na slunci. Vrátil se mu cit a opět byl přítelem všech.

Než zmizel v lese, zaslechl hukot a prudce se otočil. Nad planinou se vznášelo něco, co nikdy neviděl. Bylo to snad to, o čem ostatní tolik vyprávěli? Strach neměl, i když nemohl říci, co to je. Na jeho světě nic podobného nikdy nebylo.

Opatrnost jej donutila stáhnout se na kraj lesa. To neznámé se stále blížilo a dělalo při tom spoustu hluku. Najednou se jej zmocnil strach a cuduh utekl do lesa.

Seděli na stromech a šesti nohama, uzpůsobenými k uchopení, se přidržovali větví. Kolem vládlo pološero, jaké vytvářejí spletené koruny stromů, mezi kterými neproikne jediný sluneční paprsek. Dívali se hluboko pod sebe, kde byla ještě větší tma, ale oni přesto viděli abse, kráčející v řadě za sebou po vyšlapané cestičce.

Absové, úhlavní nepřátelé monků, byli na cestě, aby přepadli jejich jeskyně a zabili každého monka, který se dostane do jejich mocných dvoupřstých spárů. Absové byli původně stejné rasy jako monkové, ale vyvíjeli se odlišně. Monkové byli mírumilovní, žili ve skupinách a přišli na to, že jeskyně, kterými oplývá jejich svět, poskytují nejlepší úkryt před nepřáteli.

Ale vždycky znovu se ukázalo, že to nestačí proti absům, kteří se dávali dohromady jen tehdy, když šli napadnout monký. Absové jinak žili v párech a příroda to zařídila tak, že se nemuseli starat o mláďata. Na rozdíl od monků se živili pouze masem a právě maso monků bylo pro ně lahůdkou.

Dnes chtěli monkové, velcí asi jako šimpanzi, vlákat vraždící absy do pasti. Vedle Kiriho s dlouhými vousy dřepěl mladý Ori. Ještě nebyl uznán za muže, chyběly mu čtyři zkoušky než si bude smět nechat narůst vousy, ale Ori byl Kiriho vnuk a uprosil dědečka, aby jej vzal do boje proti absům.

Poslední abs zmizel v šeru lesa a monkové se lehce spustili dolů. Jejich ženy jim z rostlin, podobných lýku, spletly kabely, které teď byly schované vedle cestičky.

Skupinu vedl Kiri. Za ním stál Ori, který se jen třásl na boj s nenáviděnými absy. Zatím si dávali na čas, protože v lese byli třikrát rychlejší než kdokoli jiný. Situace se ale rychle obrátila, pokud se octli na volné planině. Tam zase absové neuvěřitelně skákali a pomáhali si mohutným ocasem.

Kiri dal znamení a monkové se neslyšně vnořili do šera. Na svých šesti nohách se pohybovali neuvěřitelně rychle. Poprvé šli do boje podle předem připraveného plánu, ale nechápali, že tím postoupili o krok ve svém vývoji.

Čtyři další skupiny, přibližně stejně silné jako Kiriho, očekávaly absy na okraji lesa. Kiri jim chtěl vpadnout do zad a zasypat je kamením, které vlekli v lýkových brašnách.

Kiri čichem poznal, jak daleko absové jsou a nepovažoval za nutné zpomalovat. Zavětřil směrem k okraji lesa, zašeptal Orimu, co zpozoroval, a ten poslal zprávu dál, a tak došla nezměněna až k poslednímu monkovvi.

Bylo nemyslitelné, že by ji monk při předávání změnil. Každý malý monk byl cvičen k tomu, aby jakoukoliv větu, kterou uslyší, dokázal opakovat slovo od slova. Monkové nevěděli, že jsou na nejlepší cestě stát se tvory se zázračnou pamětí.

Najednou zaznělo zasyčení a Kiri vyrazil. Ostatní skupiny monků abse zastavily a Kiriho skupina se v široké frontě rozběhla k okraji lesa.

Ori nejdřív zůstával těsně za svým dědečkem, ale byl příliš mladý na to, aby dokázal tlumit svou horkokrevnost. Jako první uviděl jednoho z nenáviděných absů a hodil kamenem. Najednou se to kolem něj absy jen hemžilo a už druhý byl sražen na zem.

Jeden z absů se odvážil skočit na Oriho, ale monk se díky šesti nohám udržel. V brašně měl už jen jeden kámen.

Ori instinktivně hodil kámen, ale jiný abs mu skočil na záda. Poslední, co Ori zaslechl, bylo hrozivé zasyčení.

Když přišel k sobě, díval se do dědečkova obličeje a slyšel jeho zasyčení: „Byl jsi neposlušný, Ori, ale protože jsi přemohl víc absů než kdokoli jiný, odpustím ti, muži!”

Dědeček jej nazval mužem! To znamená, že si smí nechat narůst vousy! Zapomněl na palčivou bolest na krku, zapomněl, jak bídne se cítí, protože jako muž nesměl dát najevo bolest.

Kiri byl na něj pyšný, ale řekl: „Trochu si odpočiň, Ori. Boj skončil. Neunikl ani jediný abs. Věřím, že jednou budeš moci žít bez boje.”

Ori chtěl dokázat, že je mužem, a tak rychle vstal a šel za dědečkem na kraj lesa, odkud zaznívalo hlasité syčení. Jeho přátelé oslavovali první vítězství, kterého kdy dosáhli.

„Slyšíš, jak jsou muži hrdí?” zeptal se Kiri, ale Ori je neslyšel. Zahlédl něco, co nikdy neviděl.

„Co to je?” zeptal se a jeho srdce se prudce rozbušilo.

„Otázky, které nikdo nedokáže zodpovědět, se nesmějí pokládat,” pravil Kiri s lehkou výčitkou, protože Ori nevědomky porušil zákon.

„Ty to taky vidíš poprvé?” ptal se Ori.

„Ne, ale mnozí z nás to vídali dříve než já.”

„Dříve, to znamená čas, který už je pryč?”

Kiri opět pocítil hrdost nad tím, jak chytré otázky Ori klade. „Myslím, že není dobré se na to dívat příliš dlouho. Raději si všímej toho, kolik tu leží mrtvých absů.”

Ale Ori už patřil k nové generaci. Netoužil vidět poražené. „Kiri, myslíš, že jednou budeme vědět, co to je?”

Kiri se zděšeně podíval na vnuka. Přestával mu rozumět.

2.

V dálce stoupala hustá pára, docela blízko bylo slyšet kovové cinkání a všude kolem bzučely celé roje hmyzu.

A najednou bylo naprosté ticho. Perry Rhodan se prudce zvedl a otevřel oči. V prvním okamžiku nepoznával svoje okolí a opět jej ovládla jediná myšlenka: Kolik dní mi ještě zbývá?

Protřel si oči a nechápal, kde je. Musel být v bezvědomí, ale kdo jej do toho stavu přivedl?

Myšlení bylo příliš obtížné, a tak se sice na posteli posadil, ale oči opět zavřel.

Vrátila se mu vzpomínka na duhové jiskření v údolí uprostřed hor na Badunu. V tom záření, složeném ze všech barev duhy, zmizel Kasom s Mory Abroovou a André Noir, po nich Bully a Atlan a nakonec i on.

Cosí jej tehdy uchopilo, strhlo sebou a způsobilo mu trýznivou bolest, která patrně vedla až k bezvědomí.

Nyní začal pulzovat buněčný aktivátor a do jeho těla vstupovaly nové síly. Tupá bolest hlavy odezněla.

Rozhlédl se, zjistil, že je v kabině, a jediným skokem byl z postele. Když vedle něj cosí spadlo na zem, ohlédl se. Byla to jeho zbraň. Podivné, že mu ji nesebrali.

Zařízení kabiny bylo cizí a Rhodan si lámal hlavu, na jakých lodích mohou podobné postele být. Prozkoumal podlahu, dokonce si na ni sáhl, ale byla z neznámé krytiny.

Pak si prohlédl zvláštní kliku na dveřích, sáhl na ni a chtěl jí pootočít. Nepodařilo se. Dveře se otevřely, až když na ni zatlačil.

Ocitl se v jasně osvětlené chodbě. Nikde se neukázal jediný člen posádky. Plophoská loď to určitě nebyla, ale odhadoval, že je v plavidle, které se řítí vesmírem.

Nejbližší dveře se bez hluku rozestoupily. Rhodanovy schopnosti zůstaly nezměněny, a tak okamžitě namířil zbraň. Nikdo se neobjevil, ale Rhodan se nepohnul z místa. Napjatě naslouchal a konečně tu byly kroky a hlas: „No tohle!”

Okamžitě sklonil hlavu. Bully neměl rád, když mu vešel do cesty někdo s namířenou zbraní v ruce.

Tloušťák se objevil a jen zíral. „Ty jsi tady?” A hned popustil uzdu svému temperamentu: „Můžeš mi říct, co je to za loď, Perry? A hele, tobě taky zůstala zbraň? Z posádky není vidět ani noha. To nás nechají běhat po celé lodi? Jo, taky máš takový divný pocit v hlavě, Perry?”

„Měl jsem, ale pak naskočil můj aktivátor a...”

„Ani mi o tom krámu nemluv! Vždycky mi připomene toho syčáka Hondra. Jak jsme se dostali na palubu téhle lodi? Ze by tím duhovým zářením..?”

„Skoro bych tomu věřil. Kdyby to neznělo příliš fantasticky, tak bych řekl, že nás před zajetím zachránili Vůdcovi lidé.”

„Ty jsi o tom mluvil s někým z posádky?” vyzvídal Bully.

„Nikoho jsem ani nezahlédl."

„Tuším čertovinu. Nejspíš jsme na lodi, řízené robotem."

„Možná, ale ještě jsem neviděl ani robota," řekl Rhodan.

Třetí dveře od nich se rozestoupily a muži okamžitě zvedli zbraně. Nejprve se objevila štíhlá noha v přiléhavé kombinéze, a posléze celá Mory Abroová. Muži sklonili hlavě.

Žena pohodila hlavou, dlouhé rudé vlasy zavlály jako prapor a rozložily se po jejích ramenou. Rozhodným krokem přistoupila k mužům, zastavila se těsně před Perry Rhodanem a spustila: „Již jste mě vyčerpávajícím způsobem informoval o svém charakteru, Perry Rhodane. Jak daleko hodláte zajít ve své špinavé hře?"

„Jistě narážíte na to, že díky mému zásahu ještě žijete, zatímco v Lordstownu nezustal kámen na kameni," řekl Rhodan.

„Máte podivnou představu o povinnosti a odpovědnosti, Rhodane! Mým úkolem bylo bojovat po boku Neutralistů v jejich nejhroší chvíli a vy jste mi v tom zabránil! Lidé řeknou, že jsem ze zbabělosti utekla..."

Mory Abroová byla ve svém rozhořčení krásná fascinujícím způsobem. Jinak ovšem nepochopila, že na Badunu už žádná základna Neutralistů není.

„Slečno Abroová," odpověděl jí klidně, „jednoho dne uznáte, že za svůj život vděčíte Melbaru Kasomovi. Budete se muset smířit s myšlenkou, že už žádní Neutralisté nejsou. A pokud vezmete na vědomí, jak těžce nemocný byl váš otec..."

„Vy jste to věděli?" Poprvé nedokázala skrýt překvapení a po její aroganci, odmítavosti i nenávisti nebylo ani stopy.

„Domníval jsem se, slečno Abroová..."

„A kde jsme teď?" Její povznesenost byla zase tady.

„Na palubě plavidla, které nepatří Plophosanům."

„Komu tedy patří?" zeptala se a prudce pohnula hlavou.

„Poslouchejte mě dobře, má milá slečno..."

„Já nejsem žádná vaše milá slečna, Rhodane. Rozumíte?" Rozčilením zrudla. Stále ještě se cítila být dcerou Jeho Lordstva a nechápala, nebo spíš nechtěla pochopit, že už nemá žádnou moc. „A nedívejte se tak na mě!"

„Jak si přejete, slečno Abroová," odpověděl nenucené Rhodan, nechal ji stát uprostřed chodby a šel za Bullem.

André Noir se probral z narkózy, ale stále ještě byl omámený jejími účinky. Seděl na okraji postele a pokoušel se vyrovnat se skutečností, že strávil tolik dní v bezvědomí. Pod pojmem Badun si nedokázal představit vůbec nic a Mory Abroovou taky neznal.

„Arogantní osoba!" komentoval její chování Bully, kterému patrně nijak nepřiřostla k srdci.

Rhodan vyprávěl Noirovi o duhovém jiskření, které náhle naplnilo kotlinu v horách, vylíčil útok plophoských kulových lodí a nasazení bojových robotů. „A teď

jsme na neznámé lodi, neznáme posádku a nevíme, kdo nás zachránil a proč to udělal."

„Pěkný záchránění," zavrčel Bully. „Do týdne je konec."

Hypnomutant sebou škubnul. Bullyho poznámka mu připomněla, že i v jeho žilách koluje Hondrův jed.

Rhodan se vyčítavě podíval na Bulla a pokusil se odvést Noirovy myšlenky: „Nedovedl byste určit, jestli jsou na palubě ještě jiné bytosti nebo zda jde o loď řízenou roboty?"

Mutant začal svými hypnotickými silami pátrat po mentálních impulsech, pak zavrtěl hlavou a udiveně vzhlédl.

Atlan jej pozorně sledoval a Bully sotva krotil zvědavost. Rhodan nenaléhal, ale všichni tři cítili, že se dovedí něco podivného.

„Něco takového jsem jakživ nezažil. Cítím čisté mentální impulsy, dokonce velké množství, ale víc o tom nedokážu říct." Po deseti minutách svůj pokus opakoval se stejným výsledkem.

„Budeme hledat posádku," rozhodl Rhodan. „Doufejme, že při tom nebudeme muset střílet." Jediným neozbrojeným teď byla Mory Abroová, jejíž těžkou zbraň nesl Rhodan.

O tři hodiny později znali všechny paluby a částečně se seznámili se stavbou lodi. Bylo jim jasné, že jde o neznámý typ plavidla a z toho vyplývalo, že uvnitř Mléčné dráhy žije národ s velmi vyvinutou technikou. Posádku ale nenašli žádnou.

Chodbou proti nim utíkal Ertrusan. „Slečna Abroová byla přepadena! Našel jsem ji v bezvědomí!"

Vrhli se k její kabině. V takových věcech se nejlépe vyznal Atlan. Ohledal zranění v týle hlavy Mory Abroové, a pak si nechal od specialisty USO ukázat místo, kde ji nalezl.

Mory Abroová se probrala a teprve teď se ukázalo, kolik má sil. Navzdory obtížím, které jistě musela pociťovat, se okamžitě zvedla a prohlásila: „Uklouzla jsem na kousku jídla, které mi spadlo z příboru aniž jsem si toho všimla."

„Prosím?" zeptal se nedůvěřivě Rhodan. Zblaznila se?

Atlan se podíval na zem, ale nenašel nejmenší zbytek. Kde by se tady taky vzalo jídlo?

„Ano," tvrdila umíněně. „Nejprve jsem se najedla, a jak jsem vstala, uklouzla jsem. Dívejte se na mě, jak chcete."

„Odkud se tu vzalo jídlo?" zeptal se Rhodan.

„Ze vzduchu!" tvrdila.

„Já jdu!" řekl Bully, čímž naznačil, že se raději nebude vyjadřovat. Společně s Kasomem vešli k Noirovi a zůstali stát, jako by vrostli do země. André Noir seděl u stolu a jedl.

„Odkud máte to jídlo?" zeptal se Bully nedůvěřivě.

„Ze vzduchu. Nevím, co to je, ale je to dobré."

„Nedělejte vtipy! Jaké jídlo, když tu není živá duše!"

„To není tak docela pravda, pane. Cítím tu mentální impulsy, ale nemůžu určit, jestli jsou organického původu."

Odešli do Kasomovy kabiny.

Ze vzduchu se začaly snášet kouřící porce jídla na podivně tvarovaném servise. Kdosi neviditelný prostřel pro dvě osoby - ale jak mohl vědět, že Ertrusan je takový jedlík?

Totéž se odehrálo v kabině Mory Abroové.

„Ted' už mi věříte?" zeptala se odmítavě. „Poslužte si, pánové, -nebo si myslíte, že to je otrávené?"

Rhodan i Atlan se na ni ohromeně podívali. Poznámka na konci se jich velmi dotkla. „Jste neobyčejně beztaktní, slečno Abroová, ale chuť k jídlu nám nezkazíte," řekl Rhodan.

Rána seděla. Mory Abroová se prudce zvedla a odpochodovala.

„Bohové Arkonští!" řekl Atlan, „co je to za ženu?"

Pěny zaváhal s odpovědí. „Já nevím, co si o ní mám myslet. Někdy mám dojem, že se snaží v sobě všechno dobré potlačit."

„Hm. Neměli bychom to nechat vychladnout."

S chutí snědli neznámé pokrmy a servis zmizel stejně tajemnou cestou, jakou se objevil.

Lodí proběhlo lehké škubnutí a motory umlkly. Loď přistála, o tom nebylo pochyb. Ale co je čekalo venku?

Mory Abroová seděla proti Rhodanovi, který sáhl za opasek a vytáhl zbraň, která byla původně její. „Vezměte si to."

Bez váhání natáhla ruku, ale nedokázala si odpustit kousavou poznámku: „Vracíte mi jen můj majetek. Doufám, že si nemyslíte nic o své velkorysosti."

Všichni viděli, jak se brání vstát, ale cosi ji k tomu nutí. Poprvé ztratila svou chladnokrevnost. „Co to je? Co mě to zvedá?" Zrudla v tváři a v očích se jí objevil strach.

Muži cítili stejné nutkání. Tlaku podlehl i nejsilnější z nich, Melbar Kasom.

Cosí je pohánělo k východu, kterým zářilo slunce a vál horký subtropický vítr, provoněný vůní milionů květů. Na nádherně modrém nebi se běhalo několik obláčků.

Neviditelná síla je vynesla ven. Válcovitá loď s obřími křídly, podobnými ploutvím, přistála na planině na kraji lesa.

Pod nohama měli koberec květin, z lesa zazníval zpěv ptactva a v dálce za lesem se zvedaly namodralé vrcholky hor.

Tlak v zádech je proti jejich vůli dovedl až na pokraj lesa a tam ustal. U tajemné válcové lodi se neslyšně zatáhla rampa a dvířka a naskočily motory. Plavidlo se lehce zvedlo, zmizelo nad lesem a zvuk motorů brzy zanikl.

„Nyní si zahrajeme jednu velmi starou hru," řekl Rhodan. „Jmenuje se umění přežít, slečno Abroová."

Její pohled prozrazoval, co si o mužích myslí, ale pro jistotu to ještě řekla nahlas: „Pro tuto hru nejste ti praví, protože za několik dní..."

Bully se před ní postavil: „Drahá slečno Abroová," spustil hrozivě, „už toho mám akorát dost. Od teď ka koukejte mlčet, nebo vám ten týden osladíme, že na to jakživa nezapomenete. Na to, co nás čeká, myslíme dost často sami a nepotřebujeme, aby nám to někdo připomínal. V jednom bodu musím zklamat vaše naděje: Nedostanete ani můj ani Noirův buněčný aktivátor. Až ucítím poslední..."

„Vy předpokládáte, že mám v úmyslu právě tohle?"

„Vám bych věřil ještě mnohem horší věci. Tak, a teď aspoň víte, co si o vás myslím."

3.

Cuduh ty podivné bytosti, které se pohybují vzpřímeně a na dvou nohách, viděl před několika dny, kdy začal pociťovat hlad. Tehdy vedle něj sjel nějaký blesk a on se spasil skokem na strom. Teď ale bylo na útěk pozdě.

Dvounohé bytosti se zastavily. To jsou nějaké jiné, pomyslel si cuduh, protože jejich srst není stejná. Měl strach, hlavně před tím bleskem, který po něm ti druzí vyslali. Opatrně pootočil hlavu a odvážil se pohnout. Neptal se ani, kde se tu vzali, tihle ani ti ostatní.

Ti druzí byli zlí, nebezpeční a útoční a podivně páchli.

Cuduhovy pohyby byly stále rychlejší, až dosáhl okraje lesa. Nechápal, že oni se nehýbou a jen se na něj dívají. Byli snad tihle jiní, i když se taky pohybovali na dvou nohách? Pět jich bylo skoro stejně velkých, šestý byl obrovský a skoro stejně široký jako vysoký.

A najednou se cuduh posadil na zem a čekal, až k němu dojdou. Věděl, že jej nezabijí, ale nevěděl, odkud to ví.

Byli rádi, když prošli šerem pralesa a nebyli napadeni žádnou dravou zvěří. Kráčeli po cestičce, vyšlapané neznámými tvory, jejichž stopy naznačovaly, že na této planetě musejí počítat s obřími rozměry zvěře.

Melbar Kasom jako první zahlédl za keři pětimetrovou příšeru. „Stůjte!" syknul. „Támhle, vidíte?"

Mory Abroová cítila, jak jí tuhne krev v žilách a instinktivně položila prst na spoušť.

„Ne! Jen když nás to napadne!" zašeptal Rhodan.

„Tahle bestie..."

„Budete dělat to, co nařídím!" šeptl ostře Perry Rhodan.

Když se pohnula, na rameno se jí položila těžká ruka. Kasom chtěl zabránit, aby jim neuškodila nepředloženým činem.

Atlan se ozval posměšným hlasem: „Můj milý Perry, jak že jsi pokřtil tuto planetu, podobnou ráji? Lovely? Líbezná? Neměl jsi raději použít slova Loveless? Nemilovaná?"

„Šéfe," ozval se Noir, „cítím mentální impulsy. Ta potvora... Ten tvor je inteligentní."

Stáli bez hnutí a přihlíželi, jak zvíře utíká.

„Noire, vyzkoušejte svoje umění!" vyzval jej Rhodan a mutant se pokusil vnutit svou vůli zvířeti.

„Kříženec mezi tygrem a hadem, ale bez ocasu," komentoval zjev tvora Bully, „dvě odrazové nohy, dva běháky a vpředu něco, co můžou být stejně dobře nohy jako ruce..."

Zvíře se najednou zastavilo, pak se posadilo na zem a zvedlo hlavu, která opravdu připomínala pozemského tygra.

„Pojďte, slečno Abroová," řekl Kasom, „když Noir řekne, že nehrozí nebezpečí, tak to je pravda. A dejte pryč tu zbraň!"

Vrhla na něj zlostný pohled a Kasom odpověděl úsměvem.

Atlan si šeptal s mutantem.

„Pane, trvám na tom, co jsem řekl. Ten tvor má rozum. Svědčí o tom mozkové impulsy, které jsem zachytil."

Pomalou šli dál. Dokud Noir drží to zvíře v hypnóze, nemají se čeho obávat. Mory Abroová se odmítla přiblížit víc jak na deset metrů.

„Zůstaňte u ní, Kasome," řekl Bully. On sám hořel zvědavostí a položil ruku na hlavu tvora. Ten se nijak nebránil, ani když mu otevřel tlamu. Místo dravcích zubů v ní byly dvě řady chrupavek.

„Možná je jeho zbraní jed," podotknul Atlan. On a Rhodan se dotýkali těla tvora. „Není to ani kůže ani srst, a přestože je teplota vzduchu vysoká, je to podivně chladné..."

Zaznělo ostré zasyčení laserového paprsku a divoký křik odněkud z výšky. Muži se bleskově otočili. Ohromné, černé tělo padalo jako kámen k zemi. Šlo o tvora, podobného létajícímu ještěři, dlouhého asi osm metrů, jehož trup měl v průměru asi metr a vypadal jako opanceřovaný.

Melbar Kasom rozuměl Rhodanovu tázavému pohledu a řekl nedotčeně: „Slečna Abroová byla rychlejší než já."

V jejím obličejí se nepohnul ani sval a když jí Rhodan poděkoval za záchranu života, zatvářila se ještě chladněji.

Váhu létajícího ještěra odhadovali na dobré tři tuny.

„Slečno Abroová, zeptal se Rhodan, „přiletěl rychle?"

„Tak rychle, jak jsem ještě žádné zvíře neviděla létat. Řítil se dolů volným pádem a letky měl přitisknuté k trupu."

„Slečno Abroová, byla byste tak laskava a zjistila s Melbarem Kasomem vzdušný prostor?" zeptal se dvorně Rhodan.

„Pro vás nehnu prstem!" odpověděla impulsivně.

„Ať mi vleze na záda!" nevydržel to Bully a demonstrativně se odvrátil.

„Nech ji!" zašeptal Rhodan, „však dostane rozum."

Pak ustoupili asi na dvacet kroků od hypnotizovaného zvířete a Rhodan zopakoval: „Střílet se bude jen v nouzi."

Melbar Kasom si potají prohlížel Mory Abroovou. Jediný dobře viděl, s jakou rychlostí tasila zbraň a vystřelila.

André Noir pomalu pustil zvíře ze svého vlivu.

Cuduh přišel k sobě a viděl ty podivné tvory stát poblíž. Mohl se k nim dostat jediným skokem, ale neudělal to. Pomalu se zvedl, zavěťřil a zadíval se na zbytky létajícího ještěra.

Noir stál jako v tranzu a pokoušel se zachytit mentální impulsy zvířete, ale nešlo to. Byly tu nějaké cizí impulsy.

Zvíře se pomalu otočilo od zastřeleného ještěra. Ruce se pomalu sunuly ke spouštím zbraní. Šedohnědě pruhované tělo se třpytilo a s každým krokem zvířete mizely šedé tóny a převažovala hnědá.

Zvíře se přiblížilo na pět metrů, položilo se a zíralo na ně. Atlan, Bully, Noir a Melbar Kasom zadrželi dech, když Perry Rhodan přistoupil k jeho hlavě, natáhl ruku a dotknul se chladné srsti.

I Mory Abroová sotva dýchala a její chřípí se chvělo. Nechtěla si přiznat, jak toho Pozemšťana obdivuje - ne snad proto, že ukazuje svou odvahu, ale proto, jak rychle pochopil význam střídání barev zvířete.

To zvíře děkovalo neznámým bytostem za pomoc.

Jak mu jen budeme říkat? pomyslel si Rhodan. Zvíře se protáhlo pod jeho rukou a zřetelně řeklo: „Cuduh."

„Cuduh?" opakoval překvapeně Rhodan.

Zvíře proklouzlo kolem Perry Rhodana a zmizelo v lese.

Rhodan se vrátil ke skupině. „Jsem zvědavý, co se z tohoto setkání vyvine."

Arkonidan mávl rukou. „Ještě šest dní a je konec. Nemá smysl..." Zarazil se, zavrtěl hlavou a řekl: „Máš pravdu. Pokud bychom uvažovali takhle, bylo by to k zšílení."

Obličejé všech mužů, v jejichž žilách koloval Hondrův jed, byly tvrdé a bezvýrazné. Co si kdo myslel, prozrazovaly jen oči a v těch byla bezmoc a zoufalství. Strašlivý pocit, že svůj osud nemohou žádným způsobem změnit.

„Půjďme dál," řekl Rhodan chraplivým hlasem.

Mlčky a bez cíle šli dál.

Odpoledne měli poprvé příležitost přehlédnout alespoň kousek světa, na kterém přistáli.

Z vrcholku táhlého úbočí nahlíželi do tří údolí. Viděli koberec pestře kvetoucí trávy, nádhernou lesa a čisté potůčky. V dáli se lesklo jezero.

Přímo naproti, na druhé straně širokého údolí, se do hlubiny řítí mocný vodopád. Sluneční paprsky se lámaly ve vodní tříšti a vytvářely nad vodopádem duhu.

Před i za nimi se objevovala neznámá zvířata. Cestou museli zabít tři další opérené ještěry a Mory Abroová se osvědčila jako neomylný střelec.

Ještěři nebyli jedinými tvory, ovládajícími vzdušný prostor. Před hodinou nad nimi kroužil roj širokých a kulatých tvorů, kteří pronikavě vrískali, měli červená bříška a vydávali nepříjemný zápach.

Na každém kroku je čekalo překvapení. Dokonalá harmonie kouzelné krajiny byla v příkrém rozporu s faunou planety. V subtropickém klimatu se rozvíjely neskutečné druhy.

Dohodli se na tom, že si vybudují tábor v údolí, na místě, které lze snadno hájit, kde je dostatek vody a materiálu na stavbu primitivních přibytků.

Rhodan stál náhodou za Mory Abroovou. V posledních dvou hodinách tato žena s plavými, narudlými vlasy, nepronela ani slovo. Rhodan si ji bezděčně prohlížel, ale ona o tom nevěděla. Její pohled bloudil v dáli u jezera.

Perry Rhodan najednou viděl zcela neznámou Mory Abroovou - mladou, krásnou ženu. Ale co znamenala všechna její krása proti úsměvu, který teď zahrál na jejích rtech a proti gestu, kterým dávala najevo, jak je tu krásně.

Ale to všechno zmizelo a když se ohlédl, byl její pohled opět arogantní a výraz obličeje odmítavý.

Setupovali po svahu a čím šli níž, tím bylo tepleji. Mlha jako by se rozprostírala nad celým údolím. Kráčeli podél zurčícího potůčku a Bully s Atlanem jistili bok směrem k lesu. Melbar Kasom šel poslední a Perry Rhodan se ohlížel na svah. Mory Abroová dávala demonstrativně najevo, že k nim nepatří.

Údolí vytvářelo oblouk kolem hory, jejíž úbočí byla jen holá skála. Muži se starostlivě dívali k nebi. Večer se blížil a nikdo z nich nechtěl strávit noc ve volné přírodě.

„Kryjte se!“ vykřiknul najednou Bully. Z lesa vybíhala zvířata veliká jako sloni, ale s rychlostí gazel. Vypadala jako na útěku a slepě se hnala vstříc lidem. Země duněla.

Všichni se vrhli na zem. Perry Rhodan se dotýkal ramenem paže Mory Abroové. Asi třicet zvířat proběhlo kolem nich a v panické hrůze vybíhalo na holý svah. Na kraji lesa to zapraskalo a objevila se příšerná nestvůra. Za chvíli jich bylo jedenáct, šupinatých tvorů s krátkýma nohama. Žádný z mužů nemohl pochopit, jaké nebezpečí představují pro rychlonohé tvory, teď vzdálené více než sto metrů.

Cosí zasyčelo a Rhodan měl dokonce dojem, že vidí, jak něco prolétlo vzduchem. Zasyčení přišlo ze strany zvířat, podobných tankům a mezi utíkajícími tvory se jeden zastavil a zdálo se, že bojuje proti čemusi, co neviděli.

Rhodan se napřímil a díval se ke zvířatům, podobným tankům. Když se otočil na svah, viděl, že útek těch ohromných tvorů je u konce. Bojovali proti polypům,

jejichž chapadla je ovíjela. První ze zvířat se svalilo. Ta těžká, tankům podobná zvířata vrhala po utíkajících polypy, aby je zastavili.

V příštím okamžiku měli muži i Mory Abroová dojem, že snad sní. Z lesa se vynořilo nesčetné množství těch tvorů, kteří vypadali jako kříženci hada a tygra. Jedna skupina se hnala k rychlým tvorům, bojujícím o život s polypy, druhá napadla tankům podobné netvory.

Někteří se pokusili o útěk, ale byli obklopeni a převráceni na záda. Co se dělo pak, nebylo dobře vidět. Na každého netvora se sesypalo tolik cuduhů, že jej zcela zakryli a další bojovali s polypy.

Ze šupinatých kolosů nepřežil žádný.

Rhodan a Mory Abroová se otočili k rychlým zvířatům. Tři se již nehýbala, ostatní se potáceli, obklopeni cuduhy.

Jeden cuduh se blížil k cizincům. Perry Rhodan na poslední chvíli sklonil ústí zbraně Mory Abroové. Byl to týž cuduh, se kterým se už seznámili.

Položil se před nimi na zem a zřetelně pronesl: „Cuduh.“ Pak vyskočil, ve stejné pozici pozdravil každého z mužů a opět se vrátil ke své smečce.

Ostatní se nestarali o cizince, ale už ani o velká rychlá zvířata, která zmizela v lese.

„Šílený svět,“ prohlásil Bully a zavrtěl hlavou. Stáli nad jedním z kolosů a právě objevili orgán, kterým metal polypy. Později zjistili, že tyto polypové jsou vlastně paraziti a po vyslání se vracejí ke svému hostiteli, pokud žije.

Předposlední překvapení prvního dne jejich pobytu na rajske planete absolvovali jen z dálky. Obří létající ještěrka sebrala jednu z mršin a bleskově zmizela.

Než našli místo k přenocování, padly do údolí první stíny. Ke stavbě přístřeší jim posloužily obří kapradiny, ale teď se ukázalo, jak moc jim chybí nástroje. Neměli ani nůž a laserové zbraně nechtěli použít, protože nevěděli, jak často jimi ještě budou muset hájit život.

Bully si nalámal hromadu listů, dlouhých dva metry a širokých půl metru, a když si pro ně šel, vytřeštil oči. Jeho kapradiny zmizely! Zůstaly mu jen tři listy!

Neviděl Andrého Noira, jen ho slyšel. Tento muž, jehož nebylo snadné vyvést z klidu, klel jako za starých dob: „Jestli tě načapám, tak ti zakroutím krkem, ty...”

Koho to chce uškrtit? podivil se tlouštík a sáhl po zbrani. Na téhle planetě nedůvěřoval ničemu. Jen se jeho prsty dotkly spouště, kapradí se rozestoupilo a z něj se vynořila opičí hlava.

„Monkové!“ zaslechl Bully celkem zřetelně a tvor o velikosti šimpanze se šesti nohama se na něj klidně díval a gestikuloval rukama.

Bully pustil kapradinu a zadíval se na svůj protějšek. To přece není žádná opice! Výraz očí prozrazoval inteligenci. Honem zavolal: „Noire, dejte vědět šéfovi, aby sem přišel. Mám návštěvu. Myslím, že právě on mi sebral kapradiny.”

Bytost se beze strachu dívala na Bullyho. Za tlouštíkem zašuslělo listí a kolem se vynořovali další podobní tvorové.

Rhodan a Atlan se dostavili i s mutantem. Šestinozí neprojeвили žádné překvapení a to bylo tak nápadné, že Rhodan poznamenal: „Oni dělají, jako by nás už viděli.”

„Monkové...” oznámila šimpanzi podobná bytost s velmi dlouhými vousy a cosi zasyčela. Jeho gesta byla živější a zdálo se, že to znamená: Musíte odtud zmizet. Nebo dokonce: Tady nesmíte zůstat. To první byl rozkaz, druhé rada.

„Šéfe,” zašeptal Noir, „to nejsou zvířata. Vysílají mentální impulsy, které se velice podobají lidskému myšlení.”

„Monkové...” Každá věta začínala tímto slovem a pokračovala syčením. Mluvcí vzal kapradinový list a stočil jej do tvaru, který měl asi znamenat přístřeší, a ukázal stranou.

„Allane,” řekl Rhodan, „raději bych poslechl jeho výzvu, ale z jakého důvodu asi nechce, abychom tu přenocovali?” A pokusil se gesty naznačit, že půjdou.

Monk mu evidentně porozuměl. Všichni se dali do pohybu a kráčeli po pěšině, až se před nimi najednou prosvětlovalo. Opět tu bylo údolí a skalnaté úbočí. Monkové se pohybovali velice rychle a jen Melbar Kasom s nimi dokázal udržet krok.

„To bych rád věděl, k čemu je to dobré,” supěl Bully. Nevěděl to nikdo a nedověděli se to ani u vchodu do jeskyně ve výšce asi třiceti metrů nad údolím. Monkové se rozešli na obě strany, sbírali kameny a začali jimi zahrazovat vchod do jeskyně.

Rhodan se tázavě zadíval na Atlana, který bezradně pokrčil rameny. „Skoro bych řekl, že se v noci máme čeho obávat. Ale proč se monkové chovají tak přátelsky k cizincům? To přece nepatří ke způsobům inteligentních tvorů?”

„A co když tady nejsme sami?” poznamenal Bully. „Jestli je tady kromě nás ještě někdo, nejsme pro monky cizí.”

„Tomu nevěřím!” řekl Arkonidan. „Co je?” Tato otázka platila monkovi, který uchopil Allanovu ruku, napřáhl ji do údolí, vyrazil syčivý zvuk a gestem naznačil vznášení.

Monkové je varovali před čímsi? co se vznáší.

„Musíme se připravit na všechno,” řekl Rhodan. „Nejdřív si prohlédneme jeskyni.”

Uvnitř byla naproslá tma, ale jen chvíli. Monkové měli něco, co se podobalo hořícím loučím a vonělo éterickými oleji. Rhodan se překvapeně rozhlížel. Jeskyně byla asi deset metrů hluboká a měla tvar zvonu. Kolem bylo několik malých jeskyní s lůžky s čerstvě nasušeným senem.

Monk ukázal ke stropu. Byl v něm otvor se začouzenými okraji, kudy odcházel kouř, pokud v jeskyni hořel oheň.

A najednou byl Rhodan sám. „Zmizeli se světlem, jako by se báli noci,” řekl Melbar Kasom, který měl první hlídku.

Když má hlídku Melbar Kasom, může každý klidně spát. Přesto v jeskyni, lépe řečeno v těch doupatech, nespal nikdo.

Čtyři muži se převalovali na jednoduchých, čistých lůžkách v trýzni, kterou podstupuje každý odsouzený na smrt. Čas nezadržitelně plynul a jim zbývalo pět dní.

Jejich postavení bylo beznadějně. Neznámou mocí byli z Badunu odvléčeni ještě hlouběji ke středu Mléčné dráhy.

Atlan si vyčítal, že nezůstal na Plophosu. Bully se převaloval na lůžku a ptal se, proč jim na Badunu nepadla na hlavu bomba. André Noir proklínal osud, který jej probudil z narkózy. I Perryho Rhodana se zmocňovalo zoufalství.

Neudělal chybu tím, že unikl Hondrovi? I oni mají podíl viny na svém osudu. A co bude za pět dní s Mory?

Uprostřed zvonovité jeskyně praskal ohniček. Světlo plamenů nedosahovalo k výklenkům s lůžky a Mory vyklouzla ven.

„Posaďte se ke mně," zval ji Melbar Kasom, ale chladná a hrdá žena odmítla. Mlčky seděli proti sobě a nad nimi blikaly hvězdy. Světla milionů hvězd prosvětlovala temnou noc tohoto rajského světa tak, že bylo vidět až k okraji lesa.

Odtamtud zněl překrásný ptačí zpěv, tu a tam zařvalo nějaké zvíře, nebo jich pár proběhlo údolím.

„Jste rád sám, Kasome?" přerušila mlčení Mory Abroová.

„Ještě jsem o tom nepřemýšlel. Vy se samoty bojíte. Brzy tady budeme docela sami a ti nejlepší z lidí budou mrtvi."

„Každý člověk je nahraditelný," řekla na to odmítavě.

„Úsloví jsou často jen koncentrátem hlouposti. Rhodan je jen jeden a bez Bulla a Allana by ani on nebyl tím, čím je. Jeden doplňuje druhého, ale tomu vy nerozumíte nebo nechcete rozumět. Vyrůstala jste mezi fanatiky. Jistě jste nikdy nezažila, aby váš otec nasadil život pro některého ze svých mužů. Víte kolikrát to udělal Atlan, Rhodan a Bully? A to všechno skončí... Vůbec si to nedovedu představit."

„Po nich přijdou další. Tak tomu bylo vždycky. To je přirozený běh věcí. Prodlužování života za pomoci buněčných aktivátorů je nepřirozené."

„Říkáte to a vůbec Perryho Rhodana neznáte. Ale nechme toho..."

Zpěv ptáka najednou umkl a specialista USO se bezděčně napřímil. I Mory Abroová zpozorněla. To náhlé přerušení zpěvu bylo znepokojivé.

„Možná byste měla jít do jeskyně, slečno," řekl Kasom.

„Nestarejte se, vím, kde je moje místo."

Les pod nimi byl najednou úplně tichý, jeho okraj vypadal hrozivě a tajemně zároveň. „Vzbudím ostatní," sykl Kasom.

V okamžiku, kdy zmizel v jeskyni, pocítila, jakou jistotu ten obr vyzařoval. Najednou měla z toho mrtvého lesa strach.

Za jejími zády zazněly kroky. „Měla byste jít do jeskyně, slečno Abroová," řekl Rhodan.

„Ani mě nenapadne. Zůstanu tady," odpověděla vzpurně.

„Slečno Abroová, nerad bych dával příkaz Melbaru Kasomovi, aby vás doprovodil dovnitř. Jděte, prosím, dobrovolně."

„Ne, zůstanu tady!" opakovala.

Perry Rhodan se vzdal. Když vyšel ven Bully, chtěl něco říct, ale nedostal se k tomu.

Doposud temný okraj lesa zazářil zeleně fosforeskujícím světlem, jako by najednou vzlétly miliony světlušek. Světélka se vznášela a muži napjatě pozorovali fascinující divadlo.

„Co to jen může být?" zeptal se Bully, ale nikdo neviděl nic určitého. „Necítíte nic?" chtěl vědět Bully.

Každý trpěl něčím jiným. Noir si stěžoval na strašlivé bolesti hlavy, Melbar Kasom měl pocity tísněnosti, ale neřekl to. Mory Abroová se dusila, Atlanovi hučelo v uších a Perry Rhodan bojoval s nutkáním vrhnout se ze svahu.

Světla se shlukla do tří ploch, které se vznášely údolím. Pocity šesti lidí sílily, jak se světla blížila.

Kdo věděl jen něco z taktického manévrování, pochopil, že se tady jedná o útok ze tří stran. Ale kdo byl protivník?

Najednou zazněl tón, na prahu slyšitelnosti pro lidské ucho. Tři plochy se opět rozpadly na miliony bodů, které se nyní rozletěly k pěti mužům a jedné ženě.

„Kasome, odved'te slečnu Abroovou!" zvolal Rhodan, ale bylo pozdě. Asi deset světelných bodů se vrhlo na specialistu USO.

Melbar Kasom uskočil, až narazil zády na skálu a popadl svůj dezintegrátor. Druhým skokem se postavil vedle Mory Abroové a dva nejlepší střelci ze všech známých Galaxií spustili palbu na nepřítele, který je početně mnohonásobně převyšoval. Tančících a ohavně vřeštících bodů bylo stále méně.

Kasom a Mory Abroová konečně viděli, jaký je tvar jejich nepřátel. I z místa, kde byl Reginald Bull, slyšely střely dezintegrátoru a zasáhly celý roj těchto kubických bytostí. Měly tři hlavy o velikosti fotbalového míče, které seděly na krychlovitém těle. Jedna z nich vyzařovala to nazelenalé světlo. Krychle byla kolem dokola ovinuta volnou kůží na způsob křídel, která se dala složit, když se tvor pohyboval po zemi pomocí údů. Tyto údy končily ostrými, srpovitě zatočenými nůžkovitými čelistmi a navzdory tomu, že byly velice krátké, měly půl tuctu kloubů.

Útok tisícinásobné přesily nemohl trvat déle než několik minut, a přesto měli lidé dojem, že bojují o život už několik hodin. Z lesa vyletovaly další roje, ale nastal obrat. André Noir zapojil do boje svoje mentální síly a několik stovek krychlovitých bytostí donutil, aby bojovaly proti příslušníkům svého druhu. Dezintegrátory pak bránily útočníkům v proniknutí do jeskyně.

Rhodan vycítil nebezpečí za svými zády. Několik bytostí se snášelo podél skalnatého srázu nad jejich hlavami.

Do boje se zapojil i Atlan s výkřikem: „Takhle zemřít nehodlám!“ Krychlovité bytosti se uchýlily k novému uskoku, přestaly světélkovat a splývaly se skalami. Dezintegrátory tak rozložily spousty kamene kolem jeskyně.

Pach karbidu byl tím intenzivnější, čím déle trval zoufalý boj šesti lidí. Mory Abroová šetřila natolik s vydáváním energie svého dezintegrátoru, že na ni Melbar Kasom zavolal, aby zvýšila dávky.

„Proč?“ zvolala chladnokrevná žena. „Já neminu.“

Specialista USO najednou zmizel. Věděl, že riskuje život, ale věděl také, že je odpovědný za životy druhých. Dvěma skoky byl dole v údolí a hnal se k lesu. Krychlovité bytosti nad ním kroužily na svých netopýřích křídlech, ale žádná jej neohrozila. Po cestě, dlouhé asi tři sta metrů, se dostal k okraji lesa a spustil na něj palbu. Zbraň, jež fungovala na bázi uvolňování termoenergie, způsobila požár. Z lesa vyšlehly plameny a ozářily celé údolí.

Teprve teď se Kasom začal starat o svou bezpečnost a střílel kolem sebe. Pak zapálil další úsek lesa.

„Odlétají!“ vykřikl Atlan a sklonil svou zbraň. Bytosti odlétaly, podobny mŕmám, které jsou přitahovány světlem. Lidé mohli odložit zbraně, protože útočník se v ohni zničil sám.

„To byla Kasomova práce,“ řekl Rhodan a Mory Abroová zahlédla svit v jeho šedých očích. Cítila, jak v sobě potlačuje radost, ale neodpustil si alespoň uznalé poklepnání na Allanovo a Bullyho rameno. „Dokázali jsme vzdorovat!“

Pak se zastavil před Mory Abroovou. „Blahopřeji. Kdybych nevěděl, že tomu tak není, přísahal bych, že jste prošla výcvikem specialistů USO,“ a napřáhl k ní ruku.

Demonstrativně před ním ustoupila. „USO? Co to je?“

„Beznadějný případ, Perry,“ podotkl Bully. „Ale co podnikneme, abychom uhasili požár? Přece nemůžeme nechat jen tak shořet celou planetu? Monkové tím asi nejsou nadšeni.“

Ale les nechali ještě chvíli hořet a nejdřív prohlédli jednu mrtvou krychlovitou bytost.

„Zvířata?“ ptal se pochybovačně Bully, zvedl jednu z osmi končetin a otevřel spravitelné nůžky.

„Nehumanoidní intelligence,“ řekl Atlan. „Tušil jsem to a nehodlám se nechat těmi nůžkami rozpárat. Pokud nás tento druh napadne ještě jednou... Noire, prosím vás, pojd'te sem! Všichni jsme měli při jejich útoku nepříjemné pocity. Co to bylo? Sugescie?“

„Tyto pocity nebyly vyvolány ani sugescí ani hypnózou. Věřím, že byste rádi věděli, o co šlo, ale já mohu vyslovit jen domněnky.“

„Ven s nimi!“ naléhal Rhodan.

„Tyto bytosti jsou netvoři, kteří svou inteligenci používají jen k tomu, aby zabíjeli.“

„Říkáte to proto, abyste nás uklidnil, nebo jste o tom přesvědčený?" zeptal se Rhodan a sledoval mutantovu tvář.

„Jsem o tom přesvědčený, pane."

Pak se pustili do boje s rozpoutaným živlem. Největší úkol připadl opět Ertrusanovi. Se svým dezintegrátorem vymýtil průsek, přes který plameny nemohly přeskočit. Atlan s Rhodanem mu šli naproti a měli za sebou sotva pětinu cesty, když se Kasom objevil proti nim. Mohli si uspořit námahu.

Zatímco plameny ještě šlehaly k obloze, hvězdy mizely za těžkými mraky. Pak spadly první veliké kapky a v okamžiku byli všichni promoklí až na kůži. Průtrž mračen oheň uhasila.

„Nuda na této planetě rozhodně není," prohlásil Arkonidan, když už zase seděli ve své jeskyni.

„Jednu chybu ale přece jen má," poznamenal Bully. „Nedostanu tu pořádný šťavnatý steak."

5.

Probudili je dva monkové. Že se jeden jmenuje Kiri a je dědečkem Oriho, to lidé nevěděli. Ale pochopili, že toto místo není bezpečné. Kiri přenechal svému vnukovi, aby coś nakreslil do prachu na zemi.

Ori, včera pojmenovaný mužem, zasyčel a namaloval nestvůru, která lidem připomínala dravou piraňu.

Kiri vzal Bullyho za ruku a šel s ním před jeskyni. Ukázal nalevo ke skalnatému štítu, odkud měly patrně přijít ony příšery. Monk doprovodil svou kresbu zasyčením a gestem, kterému Bully nejdřív nerozuměl. Ale po třetím zopakování pochopil, že tyto bestie mohou přijít neskutečně rychle.

Ori za pomoci kreseb vysvětlil, že musejí před malými dravci vylézt do skal. „Zmizíme odtud," prohlásil Rhodan. „Monkové nás varovali už jednou a měli pravdu."

Když pak Bully oznámil, jakou rychlostí tady netvoří mohou být, rozhodli se pro okamžitý odchod.

Monk s krátkými vousy jim ukazoval nejkratší cestu a stále se musel zastavovat, protože dvounohé bytosti se nemohly pohybovat tak rychle jako on. Ke konci stále stoupali.

Když dorazili na návrší, naskytl se jim nádherný výhled. U jejich nohou se rozkládala rovina, podobná obrovskému parku. Květiny vytvářely plochy v zářících, neskutečně krásných barvách a za nimi stály skupinky stromů. Byla tu i stříbrná stuha řeky s mnoha přítoky. Zprava spadaly do roviny výběžky středně vysokého pohoří a jeho příkré a holé skalnaté stěny vytvářely podivuhodný kontrast půvabné krajiny plné barev. Do hlubiny tisíce metrů spadaly tři obrovské vodopády. Kam mizela jejich voda, nebylo vidět.

Zmizel i monk. Melbar Kasom šel před skupinou. Svah, po kterém sestupovali, byl porostlý neznámými křovisky a protkaný nebezpečně vyhlížejícími rozsedinami. Mory Abroová šla mezi Perry Rhodanem a Allanem, za nimi Noir a poslední Bully.

Bullymu najednou vstaly vlasy hrůzou, když se náhodou podíval stranou a zahlédl dvě velká světla. Ještě než slrhl z ramene zbraň, protáhla se keřem tygří hlava. Bully vydechl.

Cuduh se prosmýkl kolem uklidněného Bullyho. Noir za sebou zaslechl zapraskání větviček pod obrovitým tělem a jen se ušklíbnul. Cuduh zabručel svoje jméno za Allanem, Mory Abroovou, Rhodanem i Melbarem Kasomem a počkal, aby se dostal po bok Perryho Rhodana. Najednou zvíře vyrazilo kupředu, přeskočilo Melbara Kasoma a se strašlivým rykem, jaký od něj ještě neslyšeli, zmizelo za křovisky.

„Kryjte se!“ vykřiknul Rhodan. Ertrusana neviděl, zato se k němu z obou stran připlížili Mory Abroová a Atlan.

Cuduh byl nyní zticha a Melbar Kasom o sobě nedával vědět. Rhodan už na něj chtěl zavolat, když zazněl jeho hlas: „Teda tohle musíte vidět, šéfe!“

Hustými keři se prodrali na malou mýtinu a zůstali stát, jako by vrostli do země. Vedle Erlrusana ležel cuduh a kousek od něj tři deformovaná těla.

„Kdo je..?“ zeptal se Rhodan, přestože znal odpověď.

„Cuduh! Když jsem přišel, byli ti tři už mrtví. Nevím sice jak to dokázal proti jejich zbraním... Ale nejdřív se na ty jejich bouchačky podívejte.“

Specialista USO rozdělil tři zbraně mezi Atlana, Rhodana a Bulla. „Tohle že mají být zbraně?“ ohrnula rty Mory Abroová.

Totéž si mysleli všichni. Rhodan přistoupil k mrtvým, kteří leželi tváří k zemi a obrátil je. Pod plochým čelem se táhlo jediné dlouhé šikmé oko. Obličej neměl nos. Všichni tři byli jedné rasy, měli modrou kůži a mezi sedmi prsty na rukou zůstaly ještě zřetelné stopy po plovacích blánách.

Bully a Atlan obraceli v rukou zbraně podivného tvaru, ale střežili se dotknout něčeho, čím se dalo pohnout. Tyto výrobky neměly nic společného se známými typy zbraní.

„Nechápu, proč je cuduh zabil,“ vrtěl hlavou Atlan. „Připadá mi absurdní, že by tu na nás číhali. Nemohli vědět, že budeme sestupovat právě tudy.“

„Rozhlédl ses tu pořádně, Allane? Viděl jsi slehlou trávu? Leželi tady a čekali. Proč? A na koho?“ Petry Rhodan se zadíval na tři mrtvé, kteří patřili k neznámé humanoidní rase. Byli to snad vládci této planety? Byli nepřáteli cuduha?

Navršili na jejich těla kameny a vydali se na cestu, kterou chtěli dosáhnout sídliště civilizovaných tvorů.

Když sestoupili na planinu, Atlan zastřelil zvíře, podobné pozemské srně. U jednoho z mrtvých našli nástroj podobný noži, se kterým teď zvíře vyvrhli a stáhli. Specialista USO rozdělal oheň a maso upekli.

S pocitem sytosti se Noirovi vrátila vzpomínka na to, že za pár dnů bude všemu konec. Jeho nálada zapůsobila jako infekce a Mory Abroová pocítila dokonce cosi jako soucit.

„Nechcete raději jít dál, abychom našli nějaké sídliště?“ zeptala se a doufala, že přijdou na jiné myšlenky.

Perry Rhodan jí byl vděčný, ale jeho pohled narazil na uzavřený obličej. Mory Abroová nedávala svoje pocity najevo.

Slunce sloupalo, výrazně se oteplovalo a na planině se náhle začala objevovat zvířata. Nad jejich hlavami kroužili ptáci, kteří je patrně pronásledovali.

„Perry, neměli bychom se pokusit ovládnout ty získané zbraně? Třeba se pro lulo planetu hodí lépe,“ naléhal Atlan.

Melbar Kasom, Mory Abroová a Noir hlídkovali, Rhodan, Bully a Allan vzali do rukou neznámé zbraně.

„Ti mrtví měli sedm prstů, ale jinak se jejich ruce podobaly našim...“ Ze zbraně vyšlehl narůžovělý, jako jehla tenký, paprsek. Po chvíli zjistili, že dostřel tělo zbraně je cca. 500 metrů a že je opravdu nebezpečná. Bully měl stejnou, ale ze zbraně Perryho Rhodana směřoval k nebi inkoustově modrý paprsek. Perry pak namířil na skálu, zmáčkl lehce se pohybující spoušť a zklamaně spustil ruku se zbraní.

Nestalo se nic, ale o chvíli později našedlý kámen rudě zazářil. Tento jev si nikdo nedovedl vysvětlit.

Rhodan pak namířil na osaměle stojící strom a i ten se po zasažení paprskem rozzářil jasnou červení. „To je podivné,“ mumlal Perry a šel se podívat blíž.

„Opatrně, Perry,“ začal Allan a ještě ani nedomluvil, když nad jejich hlavami zašustila křídla a jedna z těch létajících ještěrek zaútočila. Melbar Kasom byl jako vždy na místě a zneškodnil ji. Zbytky netvorova těla spadly na zem poblíž stromu a rovněž zčervenaly jako strom a kámen.

Rhodan se vzdal zkoumání prapodivného jevu a ani by se k lomu nedostal. Ze všech stran se na ně vrhla zvířata různých druhů, jako by dostala povel k útoku.

„To už není samo sebou,“ zařval Bully a okamžitě spustil palbu ze své ukořistěné zbraně. Celá planina se hemžila dravci, vzduch najednou zhoustl divokými skřeky, všude kolem řvaly nestvůry planety Lovely. Vypadalo to, jako by se všichni ti tvorové zbláznili v naprosto stejné chvíli.

Melbar Kasom a Mory Abroová si vzali na starost vzdušný prostor, Perry Rhodan, Bully, Allan a Noir se rozdělili do čtyř světových stran. Měli jednak ukořistěné, jednak plochostřelné zbraně. Neměli čas ani k tomu, aby odhadli množství útočících tvorů. Byly jich tři slovky? Pět set?

Melbar Kasom si bez pocilu závisti uvědomoval, že Mory Abroová je lepším střelcem než on. Ale především se obdivoval její chladnokrevnosti. Tálo žena patrně neznala strach. Zbraň pro ni byla lak prostým nástrojem jako pro jiného pero.

Všude kolem nich se blýskalo, a to v místech, která zasáhli Atlan a Bully ukořistěnými zbraněmi. Tento fyzikální jev se snad dal vysvětlit tím, že neznámá energie paprsku zasáhne hmotu a okamžitě se změní ve světlo.

Najednou nad planinou zaduněl hrom a země se zachvěla. Rudě svítící skála zmizela. Králce nato je zasáhla tlaková a po ní tepelná vlna. Pak vybuchl strom. Uvolněná energie byla slabší, ale horká vlna stejně silná. Dunění nemělo konce. Rudě žhnoucí zbytky zastřeleného ještěra zmizely. Jedna tlaková vlna následovala druhou a horko bylo téměř nesnesitelné. Mělo to však jeden pozitivní účinek: Zvířat se zmocnila panika a obrátila se na útěk. Prchaly dokonce i létající ještěrky.

„Konec představení!“ prohlásil Bully a s nevěřicným zavrtěním hlavou se díval za posledním tvorem. „Rád bych dostal do rukou chlapa, který nám to nastrojil.“

Rhodan i Atlan se na něj překvapeně požívali.

„Vy mi nevěříte? Chápu, ale budete muset. Ty bestie nás přece nenapadly jen tak samy od sebe. Jestli toho chlapa dopadnu, tak se má na co těšit. Zneužívat zvířata... Fuj!“

Přebrodili se přes širokou, mělkou řeku. Zdálo se, že planina nemá konce. Horizont nabízel stále stejnou scenérii rajske a přesto klamně nádherné krajiny.

A pak najednou stanuli u propasti.

Dosáhli konce planiny a zastavila je propast, hluboká více než sto metrů a ať se dívali vlevo nebo vpravo, všude byly jen hladké, příkře spadající stěny. Cesta už dál nevedla.

Pohled do dálky byl jedinečný a krajina před nimi se podobala ráji, ač to nikdo nevyslovil. Nedovolily jim, to záludnosti, se kterými se setkávali na každém kroku.

Široko daleko nebylo ani stopy po nějakém osídlení. Planeta se zdála být pustá.

„Můžeš mi vysvětlit, Petry, kde se tu vzali ti tři?“ chtěl vědět Bully. „Kde jsou továrny, ve kterých se vyrábějí ty podivné zbraně?“ nepřestával se ptát. „A tady ta propast.. To je pozvánka skočit dolů. Dole už nebudeme mít starosti...“

„Zklopni už konečně!“ okřikl jej hrubě Rhodan. „Nikam se nebude skákat. Stydím se, že jsem tvůj přítel. Copak já v žilách jed nemám? A slyšel jsi ode mě něco podobného? Musíme najít nějakou možnost jak přejít.“

Vydali se podél propasti. Když obešli skupinu stromů, ocitli se u svahu, který byl sice příkrý, ale dalo se po něm dostat dolů.

Sestup trval déle než hodinu a poslední část cesty vedla lesem. Pak uviděli mezi stromy prosvítat sluneční paprsky a zářivě zelenou barvu husté trávy. Na okraji lesa musela být peřej, přes kterou se valila voda, tříšť stoupala do výše a hukot se stále zesiloval.

Podivné bylo, že už dlouho neviděli žádné zvíře, jen ptáci zpívali v korunách stromů. Hukot vody přešel ve hřmění.

Vpředu šel Melbar Kasom. Na okraji lesa se Perry Rhodan náhodou ohlédl proti proudu řeky a vykřiknul: „Kasome!“ Ertrusan jej nemohl slyšet, a tak k němu skočil a ukázal nalevo.

Z řeky byl vidět úsek dlouhý asi tři sta metrů. V místě, kde les vybíhal až ke břehu, se za kameny o velikosti muže schovávalo pět postav a střílelo kamsi přes vodu.

Atlan se postavil vedle Rhodana. „Co si o tom myslíš? To jsou úplní obři!“

Střelba byla opětována a tři kameny se rozlétly jako by vybuchly. Tři z těch postav už neexistovaly a dvě se patrně chtěly spasit útekem. Náhodou se ke Rhodanovi obrátily tváří.

Slunce svítilo rovnou na ně a odrazilo se od dvou černých, oválných ploch.

Přes divoce vířící vodu vystřelilo osm paprsků a zasáhlo úkryty těch dvou. Opět došlo ke dvěma explozím a na kraji lesa nezůstal nikdo živý.

Rhodan a Atlan na sebe bezradně hleděli. Co se to tu odehrálo? Bytosti, které zabil cuduh, nebyly tak velké jako těch pět, jejichž zničení přihlíželi.

Rhodan se ujišťoval: „Viděli jste jejich obličej?“

„Byly oválné, černé a ploché,“ řekl Atlan.

Rhodan přikývnul, ale nechápal nic. Znamenalo to snad, že na planetě Lovely žijí bytosti tří různých humanoidních ras?

6.

Vzdálili se od řeky. „Musíme k severu,“ řekl už po několikáté Atlan a znělo to trochu jako rozkaz.

Kdyby se ale vydali tím směrem, museli by překonat táhlý svah s bujným porostem, zatímco teď šli pohodlně podél potoka.

Melbar Kasom si první všiml nebezpečí a strhl Mory Abroovou za nejbližší keř. „Kryjte se!“ zařval, „útok ze svahu!“

Kolem nich se zabodávaly do země paprsky střel. Bully zahlédl na svahu pohyb a namířil tím směrem. Noir cítil silné mentální impulsy a věděl, co to znamená. Byli napadeni lidmi nebo jinými inteligentními bytostmi.

Atlan se připlížil k Melbaru Kasomovi a s úžasem si všiml, jak se Mory Abroová s naprostým klidem připravila ke střelbě. Mezi stromy se rozpadl kámen a metr vysoký, temně rudý pavouk, pohybující se na dvou párech nohou, se dal na útek.

André Noir náhle spatřil asi deset metrů nad sebou na svahu groteskní obličej fauna. Hnědá hlava, orámovaná dlouhými, tmavými vlasy, byla ve výši asi jednoho metru. Krk, který nebyl silnější než paže, byl patrně teleskopický a na něm čněla ta hlava. Hlava s ústy, nosem a okem, ovšem okem, které sestávalo z mnoha plošek a bylo uložené uprostřed čela.

André Noir se otrásl, když uviděl d'ábelský lesk podivného zrakového orgánu. Najednou se krk stáhnul a nebylo vidět nic.

Mutant nespouštěl místo z očí. Pohybovalo se tam listí a dokonce se objevilo něco, v čem se odráželo slunce.

Pak se větve rozestoupily a znovu se objevila hlava. Ústa měla otevřená a vyrážela tlumený zvuk. Ve větvích to zapraskalo a ukázaly se paže a nohy, vyhlížející jako údy obřího mravence. Byly stejně tenké a křehké, ale v těle, vysokém nejméně dva metry, musela být obrovská síla. Tvor se hnál po svahu dolů, odsunoval stranou všechno, co mu stálo v cestě, a deset metrů od Allana, Rhodana a Bullyho zahnul do směru, odkud oni přišli.

Ale byly tu ještě jiné živé bytosti. V kravinách to praskalo a chvílemi se objevilo pět nebo šest hlav. Všichni tito tvorové byli na útěku.

Nikdo po nich nestřílel. Pozemšťané neměli důvod, protože se necítili ohroženi.

„A já už jsem taky chtěl navrhnout, abychom šli k severu," řekl Bully, „zrovna jako Atlan."

Atlan k nim přistoupil a pověděl jim o metr vysokém pavoukovi, kterého viděl.

„Inteligentní pavouk?" zeptal se Perry Rhodan.

„Ano. Nebo jsi už viděl obyčejného pavouka s laserovou zbraní?"

„Šéfe!" ozval se Noir, kterého něco napadlo. „Šel bych kousek po svahu. Nic neriskujeme. Necítím mentální impulsy."

„A co tam chcete dělat, Noire?"

„Hledat zbraň. Střílel jsem na zbraň, ale zasáhnul jsem jen ruku, která ji držela."

„Dobrá, Noire, ale v případě nebezpečí se vraťte!"

Mutant zmizel a zazněly těžké kroky obrovitého Ertrusana. Smál se a smála se i Mory Abroová, ačkoliv měla obličej celý poškrábaný a rukáv kombinézy roztržený až k lokti.

„Ona se taky umí smát?" žasl Bully. Ale jak žena ucítila jejich pohledy, její obličej opět zkameněl.

Melbar Kasom držel neznámý předmět. „Slečna Mory si všimla, že jeden pavouk něco ztratil. Co to může být?" V ruce držel šedivé kovové těleso, které mělo tolik hran a ploch, že se dalo nazvat pouze nedefinovatelným n-hranem.

„Že by to byla zbraň?" díval se na věc nedůvěřivě Atlan. „Kdoví, odkud z toho vychází svazek paprsků."

Noir se vrátil a nesl cosi podobné bumerangu. Bylo to zhotovené z kovu, téměř černé a obdivuhodně opracované. Na třech místech byl předmět silnější. Položili jej vedle neforemného předmětu, který přinesl Melbar Kasom.

„Noire, dávejte pozor na mentální impulsy," upomínal Rhodan mutanta. „Jistě to nebyl poslední útok. Kdo ještě chce jít směrem k severu?"

Nikdo se nepřihlásil.

„A kdo chtěl před přepadením k severu?" zeptal se znovu.

Toto prání měli všichni!

„Sugesce!" domníval se Atlan.

„Máme se na co těšit," zavrčel Bully.

„Během jednoho jediného dne na planetě Lovely jsme se setkali s celou řadou zcela odlišných inteligentních bytostí, a to rozhodně není přirozené. Když k tomu přičteme poněkud tajemné okolnosti, za kterých jsme se sem dostali, naskytá se jediná možná otázka: Co za tím vězí?" ptal se Atlan.

„Ten, kdo za tím vězí, si chce zařídit zoologickou zahradu podobnou té, jakou chtěli mít Arasové, než jsme je klepli přes prsty," prohlásil Bully.

„V tom případě by se snad postaral, aby jeho exponáty nebyly ozbrojeny laserovými zbraněmi..."

„Šéfe cítím impulsy." ozval se Noir.

„Ano, měli bychom pokračovat na sever," řekl Bully a přidala se i Mory Abroová. Jistě šlo o působení sugesce a bylo na pováženou, jak rychle těm impulsům podlehl Bully. Rhodan pohlédl na Noira a mutant porozuměl. Měl blokovat sugestivní impulsy ve vědomí Reginalda Bulla a Mory Abroové.

O pět minut později byli na útěku. Prchali stejnou cestou, kterou se dostali k velké řece. Přiměl je k tomu Noir, který pociťoval stále silnější myšlenkové impulsy. Volná se zdála být jediná cesta zpátky k řece. Bully a Mory Abroová se stali rušivým živlem, protože trvali na cestě severním směrem.

„Kasome!"

Ertrusan byl připraven. Mory Abroovou nenesl poprvé, ovšem Rhodanova zástupce Bulla ano. Oba byli odzbrojeni, protože nikdo nemohl vědět, jak se zachovají, až vliv sugesce zesílí.

Noir měl dvojí úkol: Vytvářet blokádu u Bulla a Mory Abroové a zároveň hlídat mentální impulsy, aby nepadli do pasti.

Bylo horko a jen Ertrusan se přes dvojí břemeno nepotil. Byl zvyklý na horší obtíže na světech s vysokou gravitací.

„Šéfe jsme pronásledováni z levé strany!" volal Noir.

„Rychleji!" nařídil Rhodan. Tázavě se zadíval na Ertrusana, ale ten se jen ušklíbl. Teď se vyplatilo, že všichni vyrůstali v podmínkách, ve kterých byli nuceni zvládat velké fyzické i psychické zatížení.

„Šéfe, už je mám pod kontrolou!" oznámil Noir. „Mám jim dát příkaz, aby bez odmluvy utíkali s námi?"

„Neptejte se, Noire a raději jednejte!"

Mutant zařal zuby. Nechtěl, aby to neznámí nepřátelé měli snadné, i když s výjimkou Mory Abroové a Melbara

Kasoma, měli stejně už jen pár dní života.

Atlan snad četl jeho myšlenky, protože najednou řekl: „Jen ať přijdou! Však jim všem ukážeme!" Pochopil, proč Bully tak snadno podlehl oné sugesci: Byl u konce se svými silami. Atlan si umínil, že jej zase postaví na nohy.

Kasom postavil oba na zem a oni pod vlivem Noirovy hypnózy bez odporu poslechli a utíkali s ostatními.

Noir se opět dotkl Rhodanovy paže: „Šéfe, před námi..." A najednou vzrušeně dodal: „Očekává nás cuduh!"

Sto metrů před nimi se vynořila tygří hlava. Obrovité zvíře skutečně vypadalo, jako by na ně čekalo.

„Bláznivý svět!" prohlásil Arkonidan. „Něco takového jsem ještě nezažil."

Cuduh se rozběhl před nimi a přizpůsobil se jejich tempu, ale najednou jim zahradil cestu a přiměl je tak použít postranní cestičky. Uposlechli. O půl hodiny později uviděli stříbrně se lesknoucí hladinu široké řeky.

Cuduh běžel k ní a neustále se otáčel, jestli jej následují. Najednou se zastavil a ostatní jej doběhli a těžce dýchali. Poslední půlhodina je stála příliš mnoho sil.

Cuduh se přiblížil těsně ke břehu, který byl vysoký a příkrý. Voda tekla pět metrů pod nimi.

Melbar Kasom to uviděl jako první.

Na vlnách se houpal vor, připoutaný ke břehu výhonky, podobnými liánám. Na voru bylo více než třicet monků, všichni se dívali nahoru, syčeli a vzrušeně gestikulovali.

Jejich gesta byla jednoznačná: Lidé měli sestoupit k nim dolů. Vor sestával z větví, jejichž průměr byl deset až patnáct centimetrů, svázaných dohromady úponkovitými rostlinami. Vor byl dlouhý více než dvacet metrů a široký asi pět.

Cuduh naléhal a monkové vzrušeně syčeli.

„Šéfe, přijímám impulsy. Blíží se velikou rychlostí..."

Po liáně, kterou byl vor připoután ke stromu, jeden po druhém sešplhali dolů. Mory Abroová a Bull se nijak nezdráhali a sotva byl poslední na voru, monkové odrazili od břehu a zamířili doprostřed řeky, kde byl nejsilnější proud.

Cuduh zůstal stát na břehu a díval se za nimi. Pěny Rhodan mu zamával a když si uvědomil, že jej při tom Arkonidan přistihl, řekl: „Měl jsem pocit, že mu musím poděkovat."

Mezi monky byl Kiri a jeho vnuk Ori. Protlačili se k Rhodanovi a začali gestikulovat. Jako vždy jim ze začátku nebylo rozumět, ale najednou zazněl sykot zepředu z voru a čtyři monkové ukazovali na břeh. Stáli tam lidé.

„To jsou Skokani!" vykřikl Arkonidan. „Takže za touto d'ábelskou hrou vězí Skokani?"

„Kryjte se!" zvolal Rhodan. Doufal, že je Skokani, vzdálení asi osmdesát metrů, mezi monky neobjeví.

Atlan uchopil zbraň, ale Noir se soustředil, odpoutal všechny svoje síly a vyslal k sedmi Skokanům příkaz: Skočte do vody a poplavte k voru!

Trvalo déle než obvykle než se dostali do jeho hypnotické moci. Patrně tu bylo něco, co jim bránilo uposlechnout.

Pak se první Skokan vrhl do teplých vln a začal plavat už v okamžiku, kdy ještě dosáhl na dno. Ostatní následovali.

Rhodan se napřímil. „My dva je přijmeme, Atlane. Předpokládám, že disponují vodotěsnými zbraněmi.“

„Ty těm tulákům nevěříš ani pozdrav.“

„Věřím jim jen to, co jim vnukne Noir,“ odpověděl Rhodan a Arkonidan podle této odpovědi pochopil, proč se Skokani snaží dostat na vor, jako by na tom závisel jejich život.

První se už přimknul k voru a vypadal úplně vyčerpaný. Vůbec byl div, že to ve svém těžkém oblečení dokázal.

Atlan mu šel vstříc a hned za ním Ertrusan, pod jehož vahou některé větve praskaly. Monkové se stáhli do zadní části plavidla a ztichli.

Rhodan se překvapeně ohlédl. Postoj monků svědčil o nepřátelství, které mohlo vycházet ze špatných zkušeností. Šel k nim, aby se jich na to zeptal, protože měl dojem, že jde o dost důležitou věc.

Monk s dlouhým vousem před ním ustupoval a Rhodan učinil prosebné gesto. Kiri mu porozuměl, ale nepřátelství v jeho očích se nezměnilo. Pak cosi gestikuloval a Rhodan i ostatní porozuměli: Mají Skokany utopit, protože zabíjejí monky.

„To není možné,“ řekl Arkonidan. „Někdo z nás jim musí vysvětlit, že takové metody nám jsou cizí.“

Rhodan se znepokojením pozoroval, že monkové řídí vor ke břehu. „Patrně nás chtějí vysadit.“ A pohlédl na břeh.

Vor se povážlivě zhoupl, jak Melbar Kasom skočil před Rhodana. „Musíme ke druhému břehu, jinak těm nestvůrám padneme rovnou do rukou!“ zvolal.

Atlan se otočil a uviděl je. Tři metry vysoké postavy utíkaly k místu, kde přistanou, pokud nezmění směr. Těla nestvůr připomínala koně a na čtyř bězích se pohybovala neuvěřitelně rychle. Hlavy vzdáleně připomínaly lidské.

Jaké nebezpečí představují, to ukázaly tři světle modré paprsky z jejich zbraní, které zasyčely těsně nad vorem.

Rhodan opětoval střelbu, a ačkoliv nezasáhl, netvoří se bleskurychle stáhli do úkrytu lesa.

„Kasome, obraťte vor ke druhému břehu!“ požádal Rhodan a Ertrusan se vrhl k nyní nečinným monkům. Najednou se ale vztyčili na svých šesti nohou a hleděli na břeh.

„To už je k zbláznění!“ zasténal Atlan, když viděl, jak se jedenáct nestvůr, podobných Kentaurům, vrhlo do řeky. Byli pronásledováni jinými tvory, vzdáleně podobnými monkům, kteří ale měli jen čtyři nohy a ocas, pomocí kterého dělali ohromné skoky. Tato zvířata, něco jako šimpanzové, způsobila, že tři metry vysocí Kentaurové vyběhli z lesa a vrhli se do vody.

Co ale vjelo do monků? Syčeli tak hlasitě a vzrušeně, jak je lidé ještě neslyšeli.

Kentauroi využívali silného proudu, aby se dostali dál od pronásledovatelů, jejich končetiny se zvedaly nad vodu a zbraně mířily mezi šimpanze. Mezi zápasící náhle vzlétla raketa vypálená z pravého břehu. Nepřevážel ji žádný zvuk, ale po dopadu se rozpoutalo peklo. Z řeky se stal soptící vulkán, masý vody byly vyvrženy do výše a s nimi i jedenáct tvorů, připomínajících Kentaury. Vodotrysk byl doprovázen nádhernou duhou a příšerné divadlo bylo zakončeno hromovým zaduněním.

„Zastavte vor!“ zvolali Rhodan a Atlan zároveň. Všichni monkové se horečně vrhli do práce a obrovitý Ertrusan skočil dopředu. Těsně před vorem dopadla do vody silná kovová tyč.

Rhodan a Atlan hleděli do výšky a snažili se objevit včas další raketu, i když vlastně ani nepočítali s tím, že by se jim to mohlo podařit. Raději pluli dál.

Nedělo se nic. Pomalu už věřili, že se jim podařilo minout nebezpečné místo, když z lesa zazněl nelidský řev a rachot, jako by se les kácel. K nebi šlehalý bleděmodré paprsky. Když zmizely, udělalo se ticho i v lese.

Rhodan a Atlan se na sebe zadívali.

„Atlane, my nešílíme. To, co prožíváme, je vyvoláno úmyslně, chci říci násilím...”

Atlan ukázal na břeh: „Podívej se, kdo přichází, Perry!”

Více než třicet cuduhů naskákalo elegantními pohyby do řeky a plavalo k voru. Vypadali jako celá smečka tygrů.

Cuduhové nevyšlézali na vor, jen se zakousli do větví a nechali se táhnout po proudu. Ertrusan se na ně díval a učinil překvapující objev: Pokožka tří zvířat nesla stopy po zranění laserovou zbraní.

Rhodan a Atlan se podívali blíž. „Opravdu!” řekl Perry. „Má to snad znamenat, že cuduhové bojovali proti té skupině, která vypálila raketu? Hrome, kolik ras a inteligencí je na téhle šílené planetě?”

„Na to bychom se mohli zeptat Skokanů. André Noir je snad má ve své moci. Jedno asi nebudou vědět, totiž proč nás monkové pozvali na vor...”

„Ani mi to nepřipomínej,” zavrčel Atlan. „Tady je všechno tak nepochopitelné a zároveň závratné, že skutečně nevím, kdy už pro nás nastane konec.”

„Pak je ovšem na tom mnoho dobrého,” poznamenal Rhodan.

„Kdyby to mělo aspoň nějaký smysl, Perry, tak bych bral snad i horší věci.” Atlan nemohl vědět, že opravdu přijdou.

Ale přestože byl jejich život prakticky uzavřen, vzpírali se smrti. Nijak se už nepodivili tomu, když jim Skokani sdělili, že na planetě Lovely se nachází více než stovka druhů inteligentních bytostí. Proč je ale každý nepřitelem druhého, to Skokani nevěděli.

„Něco mě napadlo,” řekl Atlan. „Všichni jsme chtěli jít k jistému místu na severu. Ostatním inteligentním druhům na této planetě se děje to, co nám. Všichni jsme pod hypnotickým vlivem. Jak je to ale s monkey a cuduhy? Nenapadlo vás, že právě oni nás hodlají dopravit do chřtánu nějaké příšery?”

„A i kdyby? Můžeme ztratit něco víc než život, který už beztak čítá jen několik dnů?“

„Něco víc, Perry? Život - ať už znamená cokoli - jsem pochopil až teď, kdy v mých žilách koluje jed. Lituji jen, že to poznání přišlo tak pozdě. Škoda...“

Mlčky se na sebe zahleděli, a vor klouzal středem řeky podél zalesněných, mírumilovně vyhlížejících břehů.

7.

Jízda na voru neměla konce. Na cestě byli už druhý den a řeka se rozlila do obrovského koryta. Místo lesa se kolem břehů otevřela mírně zvlněná, velmi půvabná krajina.

Monkové neúnavně řídili plavidlo a ani cuduhové neprojevali známky vyčerpání. Hlad měli jen lidé.

Bully a Mory Abroová už nebyli pod Noirovým vlivem, zato Skokani pod ním na Rhodanův rozkaz zůstali.

V okamžiku, kdy na řeku počaly padat první stíny a křišťálově průzračná voda se zbarvila do inkoustové modři, lidé na voru zpozorněli. Z dálky zaznívalo hřmění vodopádu nebo obrovské peřeje. Monkové ani cuduhové se nijak neznepokojovali, ale lidé pochopili, že se blíží k vodopádu. V posledních paprscích světla uviděli rozbouřené spousty vod, ze kterých vystupovaly ostré skály.

Rhodan se díval na Mory Abroovou. Mladá žena byla naprosto klidná. Jako vždy seděla kousek stranou a dávala najevo, že s nimi nemíní mít nic společného.

Proud se zrychlil, vor tančil na vlnách mezi skalisky, výhled byl stále horší a břehy úplně zmizely. Kolem byl jen bouřící živel.

A najednou se na obou březích zablesklo. „Útok!“ zařval Melbar Kasom a v tom okamžiku byl vor laserovými střelami rozdělen na tři kusy. To, že nebyl nikdo zraněn, byl zázrak.

Rhodan se díval, jak se mu vor "pod nohama rozestoupil, Melbar Kasom se pokusil zachytit Mory Abroovou. Nedosáhl na ni a zmizel v rozbouřených vodách.

Rhodan uslyšel výkřik. Kolem něj se míhaly paprsky laserových střel a Mory Abroová zoufale bojovala, aby udržela rovnováhu. Rhodan ji chytil kolem pasu. Na okamžik se domníval, že zabránil jejímu pádu, ale nakonec se ocitli ve vodě oba. Cítil, jak je uchopil proud a jak mu jakási obrovská síla vyrvala Mory Abroovou z náručí.

Pak přišel náraz. Pomyslel si, že je to patrně skalisko a najednou si uvědomil, že se nemůže pohnout. Coś obemklo jeho tělo i paže, vlny se přelévaly přes něj, skály kolem se podobaly stínům a on byl chvílemi na hladině, chvílemi se opět ponořoval. Tlak na jeho těle se neměnil.

A najednou se nad ním rozzářilo nebe plné hvězd. Cítil, že se vznášá a teprve teď pochopil, že jej cuduh drží v zubech a plave s ním ke břehu.

Perry Rhodan musel myslet na Mory Abroovou a na přátele. Co se stalo s nimi? Jak dopadli monkové a co Skokani? Nevěřil, že se z rozbouřených vod mohl zachránit ještě někdo jiný.

Zázrak se přece jen stal: Lidé zůstali naživu a za svou záchranu vděčili cuduhům. Monkové se dostali ke břehu vlastními silami, jen tři to nedokázali a proud je pohltil.

Monkové se opět snažili dát pomoci gest najevo, co by se mělo dělat dál. Ukazovali jistým směrem a neustále syčeli.

Mezi monky a cuduhy nebyly žádné problémy v dorozumění. Obrovská zvířata obklopila lidi ze všech stran, volný nechala jen směr, kterým ukazovali monkové.

A najednou velcí tvorové zneklidněli a neklid se přenesl na monky, kteří utíkali k řece.

„Co tam chtějí?“ divil se Bully a nikdo mu nedokázal odpovědět. Vysvětlení se jim dostalo až když viděli, jak se monkové vracejí s kameny.

Cuduhové proběhli kolem nich a zmizeli v podrostu mezi stromy. Monkové uháněli tím směrem, kterým předtím ukazovali.

Z lesa se vyvalila beztvářá nazelenalá hmota, která připomínala želatinu. Mezi stromy se objevily další nestvůry a pohled na ně byl příšerný. Ještě horší však byl útok plynovými zbraněmi, který se teď rozpoutal.

Proti Rhodanovi a jeho přátelům někdo vystřeloval plynové patrony - stlačený plyn obklopený tenkou blánou, která v určitém okamžiku praskla.

Perry Rhodan z posledních sil popadl za ruku Mory Abroovou, strhl ji k sobě a pokusil se odstřelit jednu z těch plynových bublin, která se pomalu blížila. Laserový paprsek z jeho zbraně zazářil, a pak ztratil Rhodan vědomí.

Jak dlouho byl v bezvědomí, to Rhodan nedokázal odhadnout, ale najednou otevřel oči a díval se k nebi, plnému hvězd.

Maně natáhl ruku a ucítil lidské tělo. Teprve v tom okamžiku si uvědomil, co se dělo před tím, než omdlel a prudce se napřímil. Vedle něj ležela Mory Abroová a nehýbala se. O tři kroky dál byl Atlan s obličejem obráceným k zemi a za Arkonidanem ostatní.

Pak jej téměř oslepil vystřelený paprsek. Urazil špičku stromu, která se s praskotem zřítila do hlubiny.

Kde ale byla ta příšerná želatinová stvoření, která útočila plynem?

Nad Rhodanem se zvedl obrovský stín. Melbar Kasom přišel k sobě. Nocí opět zableskl laserový paprsek. Teď se probrala i Mory Abroová, nadvzdela se a tázavě se zadívala na Rhodana.

Z lesa zazněl výkřik, pak ještě jeden a další paprsek, který mířil šikmo k nebi. Pak byl zase klid, jen v dáli hřměly přívaly vod přes peřeje.

Ertrusan položil Noira vedle Rhodana a když zpozoroval Mory Abroovou, jen rychle řekl: „Och, slečno...”

„Nechtě toho!“ odsekla ostře a odmítavě, když se obr nahnul, aby jí pomohl vstát. „A vy taky!“ obořila se na Rhodana, který chtěl učinit totéž.

Perry se raději otočil ke Kasomovi. „Co je s Noirem?“

„Je v bezvědomí, pane.“

Na mě plyn působil asi tak, jako bych narazil hlavou do skály.“ Pak se zaposlouchal.

Monkové se vraceli. Téměř ve stejnou chvíli se objevili i cuduhové. Dva z nich se sotva vlekli, před lidmi se zhroutili a převalovali se, patrně v trýznivých bolestech.

„Mají zranění po laserových střelách,“ oznámil Ertrusan Rhodanovi, když si zvířata prohlédl.

Monkové chytali Rhodana za ruce a ukazovali na zraněná zvířata. Když Rhodan pochopil, co mu chtějí sdělit, bránil se, ale monkové mu nedopřáli klid. Pak vystřelila Mory Abroová a cuduhové byli zbaveni utrpení.

„Neudělala jsem to ráda,“ řekla Mory Abroová k jejich známému cuduhovi, který kolem ní vděčně kroužil, „a rozhodně mi za něco takového nemůžete děkovat.“

Monkové tančili před Rhodanem a Kasomem a plácali rukama. Mezitím se probrali i ostatní a Atlan vyslovil to, na co mysleli všichni: „Jak to, že byli zranění cuduhové?“

Odpověděl mu Bully: „Pořád nemůžu zapomenout na ty tři jednooké, které cuduh zabil, když jsme sestupovali za svahu. Raději nemyslet na to, co se v lese dělo. Rád bych věděl jen to, proč je tady každý nepřítelem druhého.“

Monkové opět začali syčet a gestikulovat. Podle všeho chtěli, aby lidé nasedli na cuduhy. Ertrusan protestoval: „Raději se spolehnú na vlastní nohy, kdybych si ovšem napřed mohl dát malou, tak čtyřicetikilovou pečínku.“

Perry Rhodan se zastavil před Mory Abroovou. „Vy budete...“

Prudce mu skočila do řeči: „Nedám si poroučet!“

„Jak si přejete, slečno Abroová.“ V žádném případě se s ní nechtěl hádat. „Ponese vás Melbar Kasom.“

Zuřivě se na něj podívala, ale Rhodan se jen usmál a ukázal na cuduha, který vyčkávavě ležel vedle ní. „Máte možnost volby, slečno Mory. Buď to se posadíte na svého cuduha, nebo vás ponese Melbar Kasom.“

„Ještě budete litovat, že jste se ke mě tak choval!“

Z Rhodanova obličej ztmavěl úsměv. „Myslím, že k tomu už nedojde. Rozhodněte se rychle, prosím. Toto místo není bezpečné.“

Prudce se k němu otočila zády a s pomocí jednoho monka se usadila na cuduhův široký hřbet.

„Slečno Mory!“ zavolal na ni Rhodan, „zbraň používejte jen pokud se budete muset bránit, ale i v tom případě se snažte ušetřit život útočníka.“ Přistoupil k ní blíž a tiše dodal: „Jak je život drahocenný, poznáte až před smrtí... Doufám, že se na vás můžu spolehnout.“

Neodpověděla mu a o chvíli později už byli všichni na hřebetech cuduhů. Podivná skupina se dala do pohybu. Cuduhové se pohybovali stále rychleji a zdálo se, že vidí stejně dobře v noci jako ve dne. Uháněli po písčném břehu podél řeky, asi po hodině odbočili ostře doprava, proběhli lesem, ve kterém už bylo šero, a opět se vynořili na rozsáhlé planině.

Padli do pastí.

Rozsedlina, kterou uháněli, se najednou naplnila laserovými střelami. Před i za nimi zářily svazky paprsků. Zničily všechno, co zasáhly. Kámen se drobil nebo sublimoval, stromy stály v plamenech. Křoviny žhnuly ve všech myslitelných barvách a po nějakém čase se naráz rozpadly v prach.

Útok nepřišel zcela nečekaně. Noir ohlásil přítomnost mentálních impulsů a na jeho varovný výkřik se cuduhové zastavili a okamžitě hledali úkryt.

Byli obklíčeni. Kdo je jejich protivníkem, to se nedalo říct. Už dvě hodiny leželi v úkrytech, slunce pánilo a teplota v úzké rozsedlině stoupala.

Perry Rhodan se znepokojeně podíval na mutanta, který se zavřenýma očima ležel ve stínu pod skalním převisem. Noir byl jedinou nadějí, na únik z této pasti. Bylo potřeba přimět protivníka, aby upustil od útoku.

„Nejde to,“ prohlásil Noir asi před hodinou. „Oni jsou pod sugestivním vlivem, který blokuje moje hypnotické síly.“

Mutant, který dokázal vsugerovat svou vůli lidem i zvířatům, se teď pokoušel znovu. Perry Rhodan měl všechny důvody ke znepokojení. Noir tvrdil, že protivník je pod silným sugestivním vlivem a byla tu hrozba, že tomuto vlivu rovněž podlehnou. Aby tomu předešli, dostal Noir rozkaz pro jistotu vytvořit u všech lidí včetně Skokanů, hypnotickou blokádu.

Rhodan nerozuměl jen tomu, proč onen neznámý sugestor nepůsobí ani na cuduhy ani na monky.

Z pravé strany zableskly výstřely, zazněl křik a svah jako by se proměnil v sopku. Plameny vyšlehly do výše a doprovázelo je temné dunění. Kolem lidí, cuduhů i monků to praskalo a rachotilo, jak se na dno rozsedliny valily kameny, kusy vyvrácených kmenů a vyvržená hlína.

Bully se proplazil k Rhodanovi. „Tam nahoře se udělalo ticho, ale podívej, jak jsou najednou cuduhové neklidní.“

Obrovití tvorové se přikrčili a vypadali, jako by navětrili něco, co je jim nebezpečné.

„Šéfe! Přicházejí!“ zvolal Noir ze svého úkrytu, a krátce nato byly slyšet kroky, jako když se blíží sloni.

„Copak zase uvidíme pěkného?“ poznamenal Bully.

Rhodan si prohlížel protější svah, na kterém došlo k výbuchům, ale tam se nic nehýbalo. Existovalo jediné možné vysvětlení: Dvě skupiny, stojící pod stejně silným sugestivním vlivem, se zničily navzájem.

„Perry, tak oni jsou tady taky!“ řekl najednou Bully.

Z příkrého svahu na druhé straně sestupovali staří známí. Teď už nemysleli na střelbu, protože Noirovy hypnotické schopnosti z nich učinily mírumilovné bytosti. Husím pochodem tam kráčeli Těžcí a zastavili před úkrytem Perryho Rhodana.

„Už to jde, šéfe,“ ohlásil mutant.

„Žádné nebezpečí?“ ujišťoval se Rhodan a Noir jen zavrtěl hlavou. Teď, když se Těžcí nacházeli v jeho moci, bylo snadné dávat jim rozkazy. Šestnáct Těžkých, připravených jednat podle povelu, stálo před nimi s bezvýraznými obličejí.

„Přicházejí, šéfe. Ze dvou stran,“ řekl Noir, ale pak se stalo něco, s čím ani on nepočítal.

Ze strany, protilehlé příkrému svahu, na kterém se po sérii výbuchů nic nepohnulo, bleskly laserové střely. Rhodana se zmocnilo nepříjemné tušení. „Noire! Ať se Těžcí okamžitě skryjí!“ vykřikl.

Tito lidé o váze dvanáct až třináct metrických centů pocházeli navzdory obrovské hmotě těla ze Skokanů. Na Noirův rozkaz se jako parní válce zabořili do keřů a zůstali tam ležet. Tváře měli stále bezvýrazné.

„Šéfe!“ zvolal vzrušeně Noir, „ti druzí tu už nejsou!“

Těmi druhými myslel skupinu, kterou donutil silami svého ducha sklonit zbraně a sejít do rozsedliny. Tito byli zničeni protivníkem, který se objevil na svahu nad nimi.

„Dobrotivé nebe!“ zasténal Bully, když se na svahu ozval pekelný rámus, „co se to tam nahoře zase děje?“

Rhodan a Bully si všimli, že všichni monkové se stáhli k nim a vypadají, jako by na něco čekali. Teď bylo slyšet jen ojedinělé výkřiky a nebylo vidět laserové střely.

Čekali a napětí stoupalo. Kolem panoval klamný klid.

Rhodan se otočil. Co přimělo monky vylézt z úkrytů? Bully do něj šťouchnul a ukázal zbraní nahoru. Keře se tam kývaly sem a tam a Rhodan měl dojem, že se za nimi někdo skrývá.

Monkové se začali dorozumívat těmi svými syčivými zvuky, ale v jejich gestech nebylo žádné vzrušení.

„Oni se radují,“ prohlásil najednou Bully.

Trpělivost lidí byla vystavena těžké zkoušce. Keře se kývaly, jako by se mezi nimi někdo prodíral a sestupoval stále níž. Někteří monkové vyběhli a hlasitě syčeli.

Zelená stěna křovisek se rozhrnula a z ní vyšli dva monkové. Byli předvojem celé velké tlupy. Netrvalo dlouho a rozsedlina se hemžila těmito inteligentními bytostmi. Monkové se bouřlivě zdravili.

„Perry,“ ozval se Arkonidan, „kdyby mi tak někdo řekl, co tohle všechno má znamenat!“

Mory Abroová stála jako obvykle kousek stranou. Během posledních hodin se chování mladé ženy nápadně změnilo. Už se netvářila tak odmítavě a vypadala rozrušeně, když říkala: „Mnoho monků má zranění, způsobená laserovou střelou!“

Monkové se dorozumívali a stále opakovali slovo čoko. Lidé si lámali hlavu, co to může znamenat, ale Noir je polekal zvěstí, že přijímá nové impulsy dosud nepoznané síly.

Cuduhové se objevili mezi nimi a monkey, lehali si na břicho a dávali najevo lidem, aby nasedli na jejich hřbety.

„Tedy opět útěk," poznamenal sarkasticky Atlan. „Útěk zůstane naším osudem, dokud..." a mávl rukou.

Mory Abroová stála mezi Rhodanem a Allanem a když se dívala z jednoho muže na druhého, v jejích očích se objevil soucit. „Myslím, že kdybych byla ve vašem postavení, asi bych už dávno přišla o rozum..." pronesla tiše.

Noir doporučoval co nejrychlejší odchod. „Nesmíme ztrácet čas, nebo je s námi konec. Impulsy se blíží velmi rychle!"

„Kupředu!" rozkázal Rhodan a pro sebe dodal: „Kam asi nás útěk zavede tentokrát?"

Nečekal je jediný okamžik klidu. Sotva na hřbetech rychlých cuduhů opustili rozsedlinu, už se na ně vrhla smečka tvorů, podobných ještěrkám. Tento útok úspěšně odrazili.

Jen o docela malý kousek dál se před nimi náhle zvětšil původně malý oblak. Cuduhové a monkové zneklidněli. Lidé ještě netušili, co se chystá, ale najednou se cuduhové rozutekli na všechny strany.

„To jsou celé stovky létajících ještěrů!" zvolal Atlan.

„Pokud nebudeme napadeni, nestřílejte!" rozkázal Rhodan.

Nad nimi zazněl zvláštní svist a tvorové, jeden těsně vedle druhého, přelétali nad jejich hlavami. Žádný je nenapadl a jak je přeletěli, okamžitě se jako na povel snesli na těla tvorů, které lidé postříleli.

„To je patrně zdravotní policie planety Lovely!" volal Atlan na Perryho, když se cuduhové opět seskupili.

André Noir měl hned po ruce další Jobovu zvěst. Ohlásil pronikavé sugestivní síly. A co bylo ještě horší: Tvrdil, že cuduhové jimi budou vbrzku rovněž ovlivněni.

„Noire, vytvořte u nás všech hypnoblok, abychom byli imunní proti jakýmkoliv sugestivním silám!"

„To by mohlo být nebezpečné, Perry," protestoval Bully. „Pak už nikdo z nás nebude vědět, co dělá."

„Co nám zbývá jiného?" ohradil se Perry. „Noire, tentokrát dávkujte své mentální síly velmi obezřetně a nezapomeňte na Těžké. Až budete mít trochu času, mohl byste je vyslechnout?"

„Právě jsem to zkoušel, šéfe."

Rhodan se náhodou otočil. Kousek za ním seděla na svém cuduhovi Mory Abroová. Jejich pohledy se setkaly. Když z jejích očí vyčetl soucit, okamžitě si uvědomil, že mu zbývají již jen hodiny. Pokusil se nemyslet na to a levou rukou se

dotkl buněčného aktivátoru. Tento podivuhodný přístroj prodloužil jeho život na staletí, ale od násilné smrti jej neuchránil.

Pak se za jeho zády ozval Noir: „Šéfe, právě jsem se dověděl od Těžkých, že i oni byli duhovým světlem dopraveni do vesmírného plavidla, které nemělo posádku. Potom je vysadili na této planetě a jsou tu pět týdnů. Osmkrát viděli přilétat a zase odlétat vesmírnou loď s ploutvemi. Podle jejich mínění to byla stále stejná loď. Ani oni nedokážou vysvětlit, proč je tu každý nepřítel každého, ale s úctou, která mi je podezřelá, mluví o nějaké veliké kouli.“

„Pokuste se vyzvědět něco bližšího!“ volal Rhodan.

V té chvíli vykřikla Mory Abroová a zároveň s ní i Ertrusan. Ukazovali na okraj lesa, kolem kterého uháněli. Vybíhaly z něj čtyřnohé opice a ve skocích rozvínovaly dlouhé ocasy. Byli to absové, úhlavní nepřátelé monků.

Cuduhové zvýšili rychlost a vzdálenost mezi nimi a opicemi se zvětšila.

Před nimi se objevila prohlubeň a cuduhové svištěli po svahu dolů jako oživlá torpéda. Lidé na jejich zádech pro ně patrně neznamenal žádnou zátěž a zřejmě je ani necítili.

Melbar Kasom si najednou uvědomil, že běží kolem vysoké bytosti. Předběhl ji a zařval: „Šéfe, tady se to jen hemží dvounožci!“ A po pár dalších skocích zmizel mezi stromy. Poslední stopou po něm byly zlámané větvičky.

Muži i Mory Abroová sevřeli pevněji pažby zbraní.

Melbar Kasom nepřeháněl. Před nimi se pohybovaly velké i menší skupinky a střídely po sobě. Humanoidní tvorové zde byli nepřáteli a skupiny bojovaly do posledního muže. Cuduhové se hnali přímo doprostřed tohoto pekla.

„Můžete ještě?“ ptal se Perry Rhodan, když se po boku Mory Abroové brodil přes potok. Najednou ji popadl a strhl do vody. Přímo nad jejich hlavami prolétla laserová střela. Proud je zachytil a nebýt spásného kamene, snad by je odnesl. Rhodan počítal vteřiny a po dvacáté už jeho plíce volaly po vzduchu. Už několik hodin byli na útěku a celou tu dobu bojovali o holé životy. Nepřátelé byli všude kolem.

Rhodan se napřímil a zalapal po dechu. Teprve pak se rozhlédl, kde jsou jejich pronásledovatelé. Všude bylo ticho, jen potok monotónně zurčel.

Mory Abroová se postavila. „Musíme dál,“ řekl jí tiše Rhodan. Nikde neviděl svoje přátele a nevěděl ani, jestli útok přestáli.

Brodili se potokem a na druhé straně si vyhledali mezeru v hustém porostu liánovitých rostlin a Rhodan jako první vylezl na vysoký břeh. Podával Mory ruku, aby jí pomohl nahoru, když se z její zbraně zablesklo.

Asi půl tuctu silných chapadel, které se chtěly ovinout kolem Rhodana, ochablo a skleslo a po něm celé obří pavoukovité tělo jakési příšery. „Děkuji,“ řekl Rhodan.

„To nestojí za řeč," odpověděla, chytila se jeho ruky a vyskočila na břeh. Za nimi se ozvaly zvuky jakési hrdelně znějící řeči, a to jen zrychlilo jejich kroky. Touto skupinou humanoidů byli neodbytně sledováni mnoho hodin.

Rhodanrazil Mory Abroové cestu. Nadlidské výkony mu byly umožněny jen díky síle jeho aktivátoru, jehož účinky stále ještě pociťoval.

Tu a tam musel použít dezintegrátoru, aby se dostal přes husté rostoucí liány. Dávno už byla úplná tma a tady nebylo vidět ani nebe. Najednou se před nimi objevil volnější průchod. „Poběžte!" zašeptal Rhodan.

Přikývla. Přizpůsobil se její rychlosti. Oba se rozhlíželi na všechny strany a obloukem se vyhýbali křovinám. Pak najednou uviděli, jak se k nim blíží jakési fluoreskující světélko a Rhodan zvolal: „Střílejte!" V témže okamžiku jej zasáhl jakýsi neviditelný paprsek a ochromil mu nohu.

Jenže společník po jeho boku se jmenoval Mory Abroová a nebyl jen krásnou ženou. Kromě toho měl odvahu a chladnou krev bojovníka.

Kam zamířily střely z její zbraně, zablesklo se. Boj proti neznámému nepříteli netrval dlouho, ale měl velmi zlé následky. Paprsky laserových střel přivedly na jejich stopu skupinu, před kterou utíkali už několik hodin.

„Tento svět mě ještě naučí se bát," řekla Mory Abroová. „Musíme rychle pryč." Perry Rhodan jí odpověděl: „Dostal jsem zásah do pravé nohy a mám ji ochromenou..."

Aniž by řekla další slovo, Mory Abroová jej popadla, zvedla a přehodila si jej přes rameno. S tímto nákladem se rozběhla. Musela být překvapivě silná a vyvinout neuvěřitelnou energii, se kterou dokázala Rhodana donést až na okraj lesa. Když se zastavila, opět za sebou zaslechla pronásledovatele.

Perry Rhodan si masíroval nohu a měl pocit, že se mu do ní trochu vrací cit. „Šéfe?" zavolal kdosi a Mory Abroová vykřikla: „O vlasek a vystřelila jsem!"

„Ano?" ohlásil se Perry Rhodan a zpoza stromů vyšel obr.

„Šéf měl ochromenou nohu," informovala jej Mory Abroová. Uznala Rhodanovu autoritu. To tu ještě nebylo.

Specialista USO zvedl Rhodana. „Je čas. Už jsou tady zase." Podíval se dolů na Mory Abroovou. „Vezmu i vás. Tak se dostaneme rychleji... No tak, slečno, budete si to muset nechat líbit. Sedí se vám dobře?"

Neodpověděla mu a ani to už nešlo. Ertrusan se rozběhl lesem a na poslední chvíli se vyhýbal překážkám. Asi po hodině dosáhli konce lesa a mezi posledními stromy zahlédli planinu, uprostřed které se zvedal nevysoký pahorek.

„Tady jsem už byl," řekl Kasom a postavil Rhodana i Mory Abroovou na zem, „ale dlouho jsem se tady nezdržel. Šéfe, nesmíte se na ten kopec dlouho dívat, aspoň já si to myslím. Najednou jsem měl silné nutkání tam utíkat..." Mory Abroová se rozběhla k pahorku.

Ertrusan se natáhnul a přestože se bránila, popadl ji a řekl: „Tady to vidíte, pane!" Držel Mory Abroovou tak, aby na pahorek neviděla. „Nedívejte se tam pane!"

„Žádný strach, Kasome. Vy tady dáte pozor na slečnu Abroovou a počkáte na můj návrat.“

„A jak dlouho mám čekat?“ zeptal se specialista USO. „Proč tam nejdeme oba spolu?“

„Zapomínáte na to, že musíte dávat pozor na slečnu Abroovou, Kasome.“

Ten patrně přeslechl tuto poznámku, protože řekl: „Půjdu za vámi, pokud se nevrátíte do dvou hodin.“

Rhodan se podíval na obra. „Kasome, důkladně uvažte, jestli má cenu po mně pátrat. Myslím, že si rozumíme...“

„Šéfe, začal jste o tom sám, ale to přece nemůže být pravda! To se nesmí stát! Řekněte, že je ještě nadeje...“

„Není, Melbare Kasome. Pokud se do dvou hodin nevrátím, nic neriskujte. Hodně štěstí, slečno Abroová. Přál bych vám život, o kterém sní každá žena...“

Mory Abroová jeho slova patrně neslyšela. Melbar Kasom ji držel, obličejem obrácenou k tmavému lesu. Rhodan vykročil.

9.

Melbar Kasom se probudil. Oslepilo jej prudké slunce, a přece okamžitě uviděl monkey a cuduhy všude kolem. Vedle něj spala Mory Abroová.

A najednou si vzpomněl na šéfa. Chtěl za ním po dvou hodinách jít a teď byl bílý den. Ještě nikdy ve svém životě neměl tak hrozný hlad. Spal snad déle než obvykle?

Pak se popadl za hlavu. Jak mohl usnout? Akdyž už usnul, jak mohl spát tak dlouho? Podle slunce muselo být odpoledne.

S prosbou o pomoc v očích se podíval na monkey, kteří jej pozorně sledovali. Cuduhové čekali ve stínu. Mory Abroová spala.

Jemně s ní zatřásl a její první reakcí bylo, že uchopila zbraň. Pak se bezděčně obrátila k pahorku. „Je tam stavba!“

Kasom vyskočil, přimhouřil oči proti oslepujícímu slunci a viděl, že má pravdu. Na vrcholku stála kruhová budova.

A najednou byl obklopen monkey, kteří rozčileně ukazovali k budově. „Čočo!“ opakovali a gesty naznačovali něco, co na všech planetách, kde žijí bytosti podobné lidem, znamená uříznutí hlavy!

„Kasome, kde je Perry Rhodan? Vy jste jej nepřivedl zpátky?“ zeptala se Mory Abroová, když se prodrala mezi monkey.

Ertrusan byl úplně zoufalý. „Já si to vůbec nedovedu vysvětlit, slečno Abroová. Nevím, co se to se mnou stalo. Místo, abych za šéfem šel, tak jsem usnul, nebo... Nebo mi snad někdo ten spánek vnutí! A taky ten hlad...“

„... že je člověku až špatně?“ skočila mu do řeči. „Kasome, od té chvíle, kdy od nás šéf odešel... Je zítra nebo pozítří? Jistě pozítří, jinak si neumím vysvětlit svůj hlad.“

Monkové jim nedopřávali klidu. „Čočo!“ volali ze všech stran a vrhli se na Ertrusana, aby mu zabránili jít k pahorku. Mory Abroová mu řekla: „Půjdu s vámi. Možná nás monkové ochrání. To, co je v té budově, patrně nemilují...”

Kasom ji skoro nevnímал, tak silně jej bolela hlava. Myslel jen na to, že nedal pozor na šéfa a nechal jej jít samotného. Mory Abroová se jej pokusila popohnat.

Obr zavrtěl hlavou. „Jestli je pozítří, tak jsou všichni mrtví... Šéf, Reginald Bull, Atlan i André Noir.”

Bolest toho obra zasáhla i Mory Abroovou. Ale i ona cítila, že v jejím životě nyní cosi chybí.

Pak pohlédla na hodinky a šklubla sebou. Když zvrátila hlavu do týla, nebyla v jejím obličejí ani kapka krve. „Kasome, podívejte se na hodinky!”

Obr zareagoval stejně jako ona.

Jejich hodinky ukazovaly standardní čas a ten se neshodoval s délkou dne na Lovely. V posledních dnech si odvykli dívat se na hodinky a řídili se pouze podle slunce.

Melbar Kasom sotva slyšitelně zašeptal: „Druhého prosince 2328! Panebože, tak to jsou už dva dny mrtví! Spali jsme tři dny a tři noci. Pojd'te, slečno Abroová, alespoň šéfa pohřbíme. Hrome, něco mi spadlo do oka...”

Nedívala se na něj. Nechtěla, aby se před ní musel stydět, že jej viděla plakat. Pomalu se protlačila mezi monky, vykročila k pahorku a nebránila se podivným myšlenkám. Najednou srovnávala smrt svého otce se smrtí Perry Rhodana a téměř se polekala, když si uvědomila, že Rhodanova smrt ji zasáhla víc.

Mory Abroová se nedívala vlevo ani vpravo a upírala oči jen na kruhovou stavbu. Pamatovala si varování před tímto pohledem, ale měla pocit, že jí to už nemůže být nebezpečné. Odkud čerpala tu jistotu, sama nevěděla.

Na Lovely se něco změnilo a cítil to Melbar Kasom i Mory Abroová. Obrovitý Ertrusan zmírnil tempo chůze, aby mu mladá žena stačila, a oba se dívali k lesu, který se táhnul v širokém oblouku kolem planiny. Na jeho okraji postávaly malé skupinky neznámých ras a hleděly k nim. Na rozdíl od minulých dní se všichni chovali klidně a nikdo už nebojoval.

Melbar Kasom se podíval dolů na Mory Abroovou. Její obličej byl bledší než obvykle. I ona k němu vzhledla, ale mlčela.

„Člověk by si zoufal,” skoro zasténal Ertrusan. „Podívejte, jak je ta planeta teď mírumilovná. Tyhle neznámé druhy a rasy, které na nás někdo poštal, se stanou našimi přáteli. Postarám se o to, aby jméno Perry Rhodana nebylo zapomenuto... Slečno Mory, chápete velikost muže, který tak krátce před svým násilným koncem ještě dokázal zbavit Lovely příšery, která pro svou zábavu sugestivní mocí ničila vše živé?”

Blížili se ke stavbě, která trůnila na vrcholku. Nebylo to nic jiného než prstencová zeď z velikých kamenů, které byly na sobě poskládány bez jakéhokoli pojiva.

„Vy si myslíte, že Perry Rhodan zneškodnil tu sugestivní sílu dříve než... předtím než...”

„Než všichni zemřeli? Ano, jsem o tom přesvědčený!”

Monkové je mlčky následovali, cuduhové zůstali ležet a dívali se za nimi. Mory Abroová se ohlédla a to, co uviděla, ji přinutilo hledat oporu v ruce Melbara Kasoma. Osm Těžkých leželo v úzké rozsedlině, jako by je na tomto místě zastihla smrt. Kasom se jí jemně vyvinul a skočil k nim.

Mory Abroová se skryla za něj. Ertrusan si je prohlédl a řekl: „Leží v hypnotickém spánku. Teď chápu, proč jsem nešel za šéfem a proč jsem tak dlouho spal...”

Uchopil ji za ruku a vytáhl za sebou poslední příkrý kousek cesty před zdi. Ani se nezastavil, když uviděl osm ležících Skokanů. Galaktičtí obchodníci nevypadali jinak než Těžcí a byli rovněž v hypnotickém spánku. Kde byli ostatní Těžcí a Skokani, si mohl snadno domyslet: Mrtví. Zemřeli při těch neustálých šílených bojích na planetě Lovely.

„Vyšplháte nahoru nebo vás mám přenést?” zeptal se Mory. Po zdi už stoupali první monkové a ani pro oba lidi zeď nepředstavovala žádnou překážku. Spáry mezi kameny byly dost široké a dalo se v nich stoupat jako po žebříku. Navzdory své netrpělivosti zůstával Ertrusan za Mory Abroovou, aby ji zachytil při případném pádu.

Vstříc Mory Abroové se natáhly pomocné ruce monků. I Kasom už byl nahoře a pohlédl dolů.

U nohou jim ležel dvůr, který měl v průměru asi sto metrů a kam se podívali, zářily z něj květiny.

„Jdu dolů,” řekl Kasom, který neměl smysl pro tu nádheru.

Mory sestupovala s ním a všichni monkové sledovali její příklad. Podivné bylo jen to, že ze sebe nevydali ani hlásku.

Dole Ertrusan jen přikývnul, když si všiml, že Mory má v ruce zbraň. Sám si bezohledněrazil cestu záplavou květin a živý plot odstranil střelou z dezintegrátoru. Monkové je v řadě následovali a Kasom musel neustále silou svých svalů přemáhat propletené výhonky rostlin. Prorazil svým tělem něco jako tunel, ve kterém bylo šero. Změť listů, stvolů a květů dosahovala výše téměř pěti metrů.

A když pak zase zvedl ruce, aby roztrhl zelenou stěnu, hned za ní sáhl do prázdna. Před ním se objevila hnědá koule, která měla v průměru asi tři metry.

Kolem nich se vznášel hluk. Monkové vykřikovali zase to podivné slovo čoco a v největším rozrušení ukazovali na kouli.

Melbar Kasom sklonil zbraň. „Necítíte nic, slečno Abroová?”

Vůně květin byla příliš silná a omamující. Mory zavrtěla hlavou a Melbar Kasom řekl: „Voní to tu podivně sladce.”

Znovu nasála do chřípí provoněný vzduch. „Je to... Jako mrtvolný zápach,” prohlásila váhavě.

Přikývnul. „Ta věc je mrtvá. Vidíte ty výhonky, které z té koule vyčnívají a leží v květinách? Pojd'te, podíváme se.“

„Ale kde je Perry Rhodan, Atlan, Bull a Noir?“

„Nevím. Doufám...“

Přistoupili k jednomu z výčnělků a Kasom se jej dotknul nohou. Dotek měl nečekaný účinek. Oba si museli ucpat nos, tak silný byl teď zápach rozkladu. Obešli zrudnou věc, která svými sugestivními silami rozsévala zmar na planetě Lovely, a ocitli se opět ve výchozím bodě. Kasom najednou vykřikl: „Slečno Mory, nevidíte tu stopy?“

Tráva tu byla udupaná takovým způsobem, jako by se tu lidé zdržovali několik hodin.

„Tady vyšli z toho květinového pralesa,“ ukazovala Mory Abroová. „Ale kde jsou teď?“

Její starostlivost se mu líbila, i když na ni bylo trochu pozdě.

„Kasome, co to monkové dělají?“ vykřikla Mory a ukázala za sebe. Monkové se vrhli na obrovskou kouli a Kasom i Mory se museli spasit útekem před strašlivým zápachem. Ertrusan se propracovával spleť rostlin ke zdi a když stál pod ní, všimnul si, že kousek stranou je v ní proláklina. Popadl Mory Abroovou za ruku a dovedl ji pod otvor, proražený asi ve dvou třetinách výšky zdi. Nepouštěl ruku mladé ženy, šplhal vzhůru po spadáných kvádrech, když vtom se zarazil a naslouchal.

„Co je?“ zeptala se Mory Abroová, překvapená jeho chováním.

Ukázal na místo mezi dvěma kameny, ale ona tam nic zvláštního neviděla. Skočil o něco níž a svými ohromnými rukama posunul stranou jeden z kamenů. „Pořád nevidíte nic?“

Nečekal na její odpověď. „Pokuste se vylézt nahoru. Udělejte tady místo!“

Mory Abroová se zatajeným dechem sledovala jeho práci. Pochopila jen to, že obr cosi hledá pod zřícenou částí zdi.

Melbar Kasom těžce dýchal, ale to nijak nezpomalilo jeho práci. Specialista USO popadl další obrovský kámen a najednou se opět zarazil a naslouchal. Přiblížil hlavu až ke škvíře mezi kameny a nehýbal se.

A najednou zasténal. Popadl oběma rukama obrovitý balvan až to zaskřípělo, ale kámen držel pevně. Kasom se jej pokoušel odstranit jinak, ale kvádr vzdoroval i jeho titanským silám.

Kasom to zkusil jinak. Nejprve odebíral kameny ze strany, ale pak zase hrozilo, že se zřítí. Ertrusan popadl kvádr, chtěl jej odvalit stranou, ale kámen byl příliš těžký a hrozil zřítit se na Kasoma. Ten najednou uskočil stranou a hromada kamení se dala do pohybu. Obr se o ni nestaral. Díval se do rozsedliny, která se uvolnila.

Mory Abroová se marně vyptávala, co v rozsedlině vidí. A pak zadržela dech, když viděla, jak v ní Ertrusan mizí. Už nevydržela na vrcholku zdi, ale taky slézala dolů a po chvíli viděla, že rozsedlina je jen cestou k jeskyni.

„Kasome! Tady jsem!" volala do zejícího temného otvoru. Odpověď jí bylo zavrčení a nadávka. Už se neodvažovala klást nějaké otázky, aby Ertrusana ještě víc nerozčílovala. Její srdce divoce tlouklo a každá vteřina se jí zdála věčností.

Konečně zazněl hlas Melbara Kasoma: „Podám vám ho, slečno Mory!"

Položila se na břicho, natáhla ruce do neznámé hloubky a čekala. Ertrusan zvedal nahoru bezvládné tělo. Sáhla po něm. Že má velkou sílu dokázala už tehdy, když Perryho Rhodana dokázala sama nést kus cesty k lesu.

„Půjde to?" zeptal se specialista USO.

Nemohla odpovědět, protože právě přetahovala tělo přes okraj. Pak jí byl podán další muž a byl to Atlan. Třetí byl Noir, poslední Reginald Bull. Po něm vystoupil nahoru Melbar Kasom.

Položili je na tři kameny, které byly stejně vysoké a vytvářely nízkou plošinu.

„Teď je můžeme důstojně pohřbít," prohlásil Melbar Kasom chraptivým hlasem.

„Pohřbít, Melbare Kasome?" vykřikla Mory Abroová. „Vy chcete pohřbívat lidi, kteří žijí? Vždyť všichni čtyři žijí!" Její oči zářily radostí.

„Toho jsem si taky všimnul, slečno Mory, ale neměli by už přijít k vědomí. Ani bych jim to nepřál. Kdo ví, jakou trýzeň by zakoušeli, až by začal působit Hondrův jed. Ale tady je nenecháme, odnesu je nahoru."

Melbar Kasom se otočil. Nemohl se dívat na to, jak muži, za které by položil život, v bezvědomí spějí ke smrti. Leželi na zdi a nad nimi se klenulo nebe se sluncem, štědře rozdávajícím světlo a teplo, i hvězdami, které tu svítily i ve dne. Lehký vítr k nim přinášel vůni květín. Mezi stromy leželi cuduhové a podél celého okraje lesa postávaly skupinky humanoidů, kteří sem byli rovněž dopraveni neznámou kosmickou lodí bez posádky.

Proč? Aby se dostali pod vliv té koule a vzájemně se zničili?

Melbar Kasom se díval do dálky. Pokoušel se najít nějaké vysvětlení, jen aby nemusel myslet na to, kdo leží jen několik kroků za jeho zády.

„Kasome!" vykřikla Mory Abroová, „Kasome!"

Prudce se otočil. „Šéfe..?"

Perry Rhodan otevíral oči. Jeho pohled bloudil, jako by jen těžko chápal, kde je. Každou chvíli se jeho oči zjasňovaly a muž se pokusil napřímít.

Mory Abroová poklekla vedle něj. „Musíte zůstat ležet, Rhodane. Nesmíte vstávat."

„Děkuji," odpověděl jí sotva slyšitelně.

Chtěla něco říct, ale na poslední chvíli zahlédla Kasomův posunek, kterým ji žádal, aby raději mlčela.

„Kasome, vy jste nás vyhrabali?" zeptal se Rhodan.

Specialista USO přikývl. Nechápal, že jeho nejvyšší velitel se probral z bezvědomí a rozumně mluví.

„Noir tu kouli přemohl, Kasome. Trvalo to celé hodiny... Byl to boj na život a na smrt, ale Noir zvítězil. Ta koule zemřela. Pak se pod námi zřítíla zeď. Našli jste nás brzy, Kasome?“ zeptal se Rhodan.

Ten se uchýlil ke spásné lži: „Velmi brzy, šéfe.“

Rhodan se najednou napřímil a zahleděl k nebi. Kasom se otočil a už viděl i on, co objevil Perry Rhodan.

Nad lesem se vznášelo vesmírné plavidlo, na jehož trupu byla křídla podobná obrovským ploutvím.

„Rhodane,“ ozval se vzrušený hlas Mory Abroové, „není to stejná loď, která nás sem dopravila?“

„Možná...“ odpověděl a vstal. Aniž by si toho všimli, nabyl vědomí i Atlan. Vstal, zapotácel se a chytil se za hlavu.

„Co tahle hlava už musela vydržet! Jenže co je za námi, už není důležité. Rád bych věděl, proč se ta loď objevila právě v tomto okamžiku? Kasome, pomůžete nám dolů?“

Pomalou sestupovali k lodi, která přistála u úpatí pahorku. Příčka se odsunula, vyjela rampa a schůdky, ale opět se neukázal nikdo z posádky.

Bytosti, postávající na vzdáleném okraji lesa, se rozběhly k lodi. Bylo jen přirozené, že i ony chtěly opustit planetu Lovely. Ale co když loď přistála jen proto, aby tu vypustila další druh?

Přesně sto metrů od lodi se Rhodan i Atlan zastavili.

Oba slyšeli ve své hlavě hlas. Nejprve zazněl smích.

„Podle vašeho času je dnes druhého prosince 2328. Neměli jste být už dva dny mrtví? Je pravda, že buněčný aktivátor neochrání před násilnou smrtí, ale není snad taky pravda, že aktivátor spouští buněčnou regeneraci? Jedovaté látky nejsou pro nositele aktivace žádným násilným prostředkem, který by vedl ke smrti...“

Hlas v jejich hlavách zanikl.

Rhodan se díval na Atlana a Arkonidan na přítele. Jejich obličej se zbavily napětí. Rhodan se zasmál a Atlan mu poklepal na rameno. „Allane,“ řekl První Administrátor, „tohle nemohl nikdo z nás vědět. Náš útěk z Plophosu se tedy vyplatil, ale jak a kdy se dostaneme zase domů...?“

Kurt Brand RAJSKÁ PLANETA LOVELY

ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM Edice Perry Rhodan, sv. 186

Z německého originálu Die Hypno-Kugel, vydaného nakladatelstvím Verlag
Arthur Moewig GmbH

v Rastattu roku 1986, přeložila Anna Štorkánová

Vydal jako svou tisící sedmistou třináctou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická
skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném
podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku
a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,
administrace vývozu tisku, Hvoždčanská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel/Fax
004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 20,86 + 1,04 DPH
= 21,90 Kč